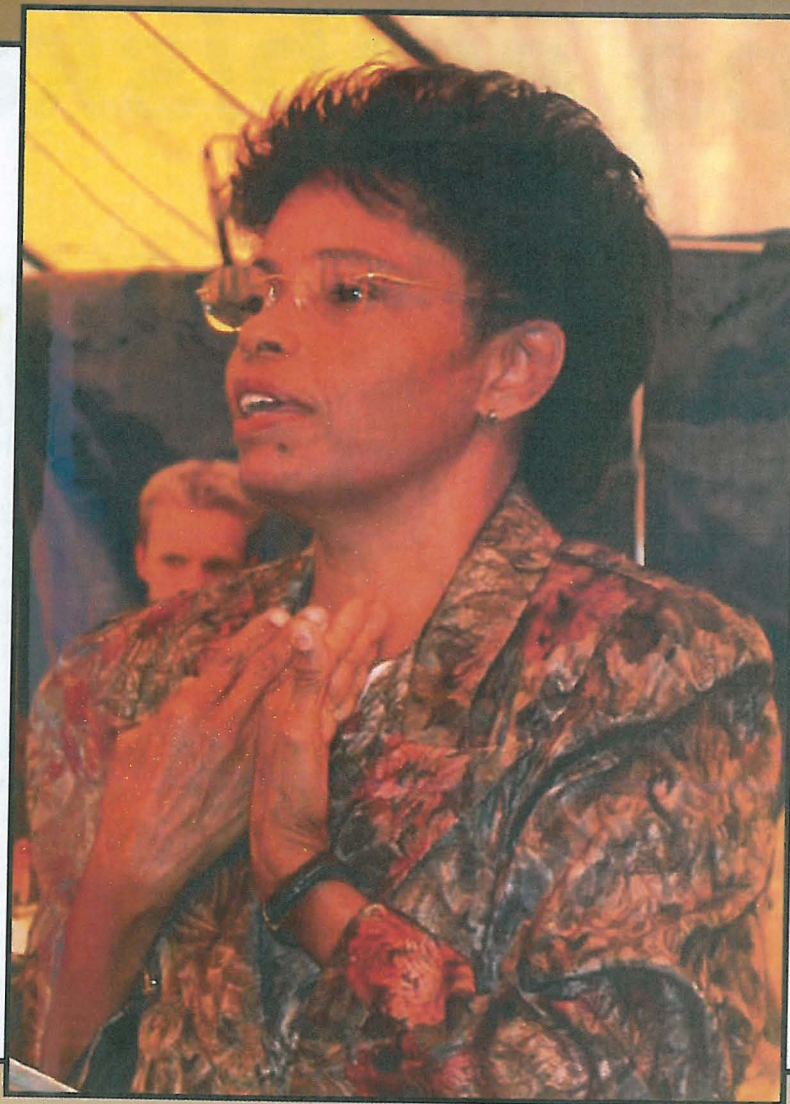

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

**-Jag
älskar din
tillkom-
melse,
HERRE!**

Bibelstudium av Doris Díaz,
Sid. 16-18

I GUDS NAMN

**Pietismen - väckelse bland
Karl XII:s soldater**

Artikel av Arne Björkman, Sid. 12-15

-Jag fick en bibel på arabiska...

Najib var intresserad av musik och hörde plötsligt musik och sång på Sergels torg. Det var sommar och han hade just kommit från Marocko till Sverige och nu var han ute och tittade på sommar-Stockholm. Han stannade och lyssnade till människorna som sjöng och vittnade om Jesus. Några personer kom fram till honom och de talade arabiska med honom och han fick också en bibel på arabiska. Den tog han med sig till sitt hotell och började läsa.

I början av 70-talet invandrade många människor till Sverige och en del av dem passerade Gamla Bro, Maranataförsamlingens missionscenter i centrum av Stockholm.

Förutom vandrarhem och hotell var det också en möteslokal där evangelium förkunnades. Dit kom många och upplevde frälsning. En del var svenskar, men flertalet var människor från andra länder, företrädesvis Latinamerika, men också från olika länder i den arabisktalande världen.

Gatumöten på olika platser hölls, och människor fick höra om Jesus, blev frälsta och döpta innan de spriddes ut på olika platser eller blev avvisade från Sverige. Evangeliet de mött spreds vidare i deras respektive hemländer och genom åren har kontakt återknutits med en del av de som genom evangelisationsarbetet i församlingen kommit till tro.

Från Nordafrika, särskilt Marocko, Tunisien och Algeriet, kom en hel del ungdomar, speciellt studenter, och överlämnade sig till Herren Jesus Kristus.

Najib var en av de för-

sta som kom till församlingen och blev frälst och döpt där.

Han kom till Sverige 1973 och var då 19 år. Genom en bror i Holland hade han fått rådet att försöka komma till Sverige för att det var lättare att hitta arbete där.

Hur kom du i kontakt med Maranataförsamlingen?

-Det hördes sång från Sergels torg och jag som sysslat mycket med musik i mitt hemland, blev väldigt nyfiken. Jag gick närmare för att se vad det var. Det var kristna människor som vittnade och sjöng. Det mest intressanta för mig var att jag fick en bibel på arabiska av en syster som hette **Margit**. Hon talade arabiska med mig och berättade vilka de var som sjöng och så vittnade hon om frälsningen för mig.

-Bibeln hon gav mig tog jag med till hotellrummet och läste. Jag hade fått jobb som diskare på en restaurang och när jag slutat för dagen gick jag till torget. Återigen stod man och sjöng om Jesus där.

-**Valid**, en frälst arab, inbjöd mig att

följa med till församlingshemmet Johannelund där jag blev kvar över natten.

-Följande dag klockan sju var jag uppe och gick ner till köket, där Kjell Roos väntade med frukost. Valid kom också och han vittnade för mig. Alla människor jag träffade var glada och personliga. Valid skulle gifta sig och jag fick senare överta hans rum och då hade jag en avskild plats där jag kunde studera bibeln.

-Jag började vara med i möten, och började också bedja. Det jag mötte gjorde att jag tog ställning, jag böjde knä och bad om frälsning. Frälsningen är ju knuten till dopet och några veckor senare var jag döpt.

Najib var 19 år då han kom från Marocko till Sverige.

Gamla Bro, missionscentret dit Najib tillsammans med många andra, kom att möta Jesus till frälsning.

Du bad mycket den första tiden på Johannelund, var det en rest från tiden du var muslim, eller vad berodde det på?

-Bedja är en kamp och det var många frågor jag behövde få klarhet i. Allt var nytt för mig. Det var angeläget för mig att komma in i en vila eller seger också. Min far hade dött och jag hade inte möjlighet att åka hem till släkten och till begravningen.

-Kanske skulle familjen och andra släktingar inte acceptera mig sedan jag blivit kristen. Det var mycket som bekymrade mig och upptog tankarna.

-Inte tänkte jag heller på att det kunde störa om jag bad högt, säger han med ett förläget leende. De som bodde på Johannelund kunde nämligen höra hans ivriga och brinnande böner när han med ljudlig röst åkallade Jesus Kristus.

Tiden gick. Najib gifte sig med en flicka i församlingen. De levde tillsammans i mer

-Den mest effektiva evangelisationen för araber är genom radion.

än 20 år och fick fem barn tillsammans. 1994 skildes de och Najib reste till Marocko och vistades där under en kortare period.

Hur var det med ditt andliga liv, hade du tron kvar?

-Mitt andliga liv var inte så bra då, jag hade kommit in i en svacka, kan man väl säga. När jag kom tillbaka från Marocko fortsatte jag jobba med att köra buss. Det var

ett heltidsarbete, där jag jobbade i skift och det tog min tid och kraft i anspråk – det är ett ganska ansträngande och påfrestande jobb.

Najib är nog med att påpeka att kontakten med barnen eller deras mor inte brutits helt och hållet. Han säger:

-Fastän vi var skilda, höll vi kontakt med varandra. Tack vare tron på Jesus Kristus var detta möjligt för oss.

Och Gud överger aldrig någon som uppriktigt överlämnat sig till honom. Guds Ande kan på nytt blåsa liv i det som är på väg att slockna. Najib började åter söka sig till församlingen – lite försiktigt och trevande till att börja med. Det hade gått lång tid sedan han var med i möten eller sammankomster. Nu är han med, tolkar till arabiska ibland när det behövs.

Vad hände egentligen, vad blev vändpunkten för dig?

-Det blev en vändpunkt för mig efter några år. Den kom när jag tog ett friår och reste

till Marocko. Jag ville träffa troende där för att se hur de har det. För mig var det ett bönesvar att detta friår blev möjligt.

-2005 åkte jag för att träffa mina troende landsmän. Snart insåg jag att livet för en evangelisk troende därnere är helt annorlunda än här i Sverige.

Den gemenskap Najib fann med sina troende landsmän gjorde att något hände med honom. Gud mötte honom och när han kom tillbaka till Sverige var han förnyad och helt förändrad. Han hade sett behoven i de små grupperna och upplevde och tog del av den kamp de hade i sin speciella situation. Vad mera är, han hade fått något som han kunde förmedla till dem, men förstod också att de också hade något värdefullt att fortlämpligt till honom. Det blev en utmaning och en kallelse att fortsätta kontakten med dessa troende.

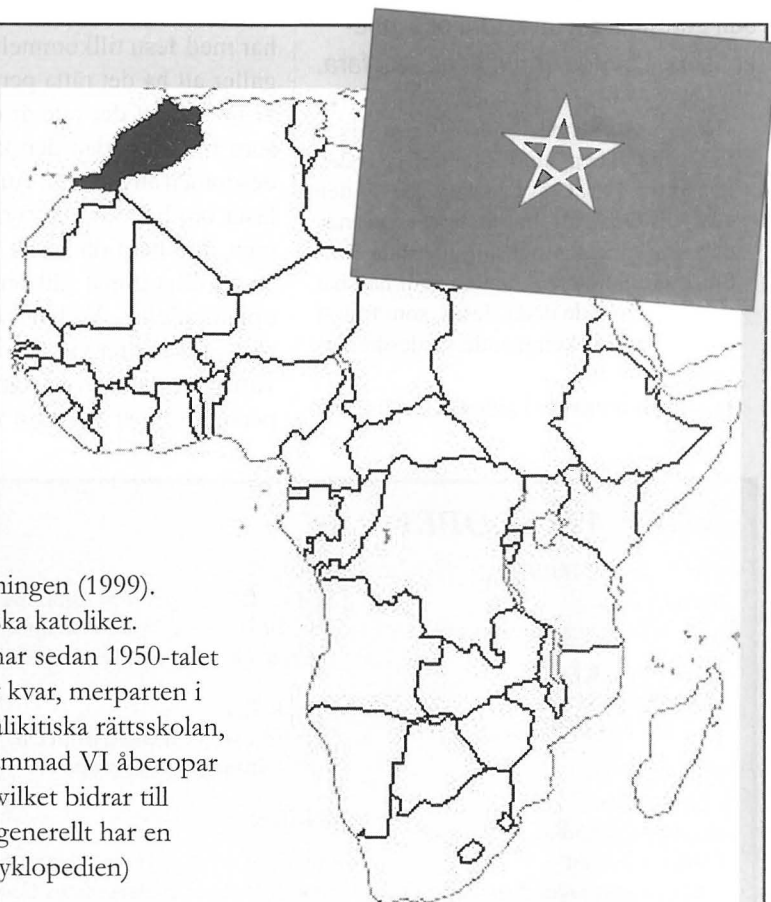
Han fortsätter:

Forts. sid. 27

MAROCKO

- * al-Mamlaka al-Maghribiyya /Konungariket Marocko
- * Yta: 459 000 km²
- * Folkmängd (2005): 30,7 milj. inv.
- * Huvudstad: Rabat
- * Viktigaste språk: arabiska, franska
- * Statsskick: monarki
- * Statsöverhuvud: Muhammad VI (kung)

Islam är statsreligion och omfattas av 99 % av befolkningen (1999). Dessutom finns ca 70 000 kristna, framför allt romerska katoliker. Merparten av den tidigare stora judiska folkgruppen har sedan 1950-talet utvandrat till Israel och nu finns endast ca 6 000 judar kvar, merparten i Casablanca. I M. dominerar sunnitisk islam av den malikitiska rättsskolan, men det finns även små grupper ibaditer. Kung Muhammad VI återopar liksom sin far släktskapet med profeten Muhammad, vilket bidrar till dynastins legitimitet. Sufiordnarna och sufismen mer generellt har en framträdande roll i det religiösa livet. (Ur Nationalencyklopedien)

Bespottarnas tid

Hans Lindelöw

Gud har givit oss en plattform, där det skett en radikal uppgörelse med avgudarna. Vårt uppdrag går ut på att tjäna den levande och sanne Guden. Vilken underbar kallelse, vilken underbar verklighet och vilken underbar tjänst! Det smyger så lätt in avgudar och gör tjänsten död, tom och innehållslös. Vår tids utbud är en stor fara.

-Ty själva förkunna de om oss, med vilken framgång vi begynte vårt arbete hos eder, och huru I från avgudarna omvänder eder till Gud, till att tjäna den levande och sanne Guden och till att vänta hans Son från himmelen, honom som han har uppväckt från de döda, Jesus, som frälsar oss undan den kommande vredesdomen. (1 Tess. 1:9-10)

Här presenteras två sidor av Jesus. Det

handlar om honom som den levande Guden har uppväckt från de döda. Det är grunderna i evangelium:

-Jag meddelade eder ju såsom ett huvudstycke vad jag själv hade undfått: att Kristus dog för våra synder, enligt skrifterna. (1 Kor. 15:3)

Ett huvudstycke: Att Kristus dog för våra synder - enligt skrifterna! Det finns ingenting i hans död som inte de heliga skrifterna ger underlag för. Uppstånden på tredje dagen enligt skrifterna. Hur förhåller sig skrifterna till Jesu död och uppståndelse? För att Jesu död och uppståndelse ska vara klar och verklig för oss, behöver vi hela tiden återvända till skrifterna.

Här kommer vi till ett område som har med Jesu tillkommelse att göra. Det gäller att ha det rätta perspektivet så att vi förstår att det inte är en annan Jesus som frälsar undan den kommande vredesdomen än den som Gud uppväckte. Vi läser om honom i de fyra evangelierna, men inte bara där. Alla skrifterna talar på ett eller annat sätt om hans död och uppståndelse. Vi har egentligen bara rört väldigt litet vid det, hur länge vi än varit kristna. Om vi känner Jesus som person, förstår vi också vad det innebär

att skrifterna är så oundgängliga. Utan skrifterna kan vi inte säga att vi känner Honom. Har vi kunskap om honom, så finns en objektiv grund. En annan grund kan ingen lägga än den som är lagd; Jesus Kristus. Många söker på ett sätt som leder vilse, eller söker inte alls. Klarar inte av, orkar inte med att söka. De som frågar efter Herren har förstått Golgata, deras hjärtan ska leva.

Människan är skapad av Gud. Det finns många frågor i vårt liv inom olika områden. Det är för att vi ska fråga efter Herren.

Petrus talar i sitt andra brev om att se framåt. Att se, skåda, fråga efter Jesu tillkommelse. Att vänta den levande Gudens son från himmelen, honom som är uppväckt från de döda. Jesus, som frälsar oss undan den kommande vredesdomen.

-Och det mån I framför allt veta, att i de yttersta dagarna bespottare skola komma med bespottande ord, människor som vandra efter sina egna begärelser. (2 Petr. 3:3)

När det drar ihop sig och närmar sig Jesu tillkommelse, då möter vi grupper, människor med bespottande ord:

-De skola säga:»Huru går det med löftet

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Bällstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2006

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

om hans tillkommelse? Från den dag då våra fäder avsomnade har ju allt förblivit sig likt, ända ifrån världens begynnelse.» 2 Petr. 3:4.

Betyder det att dessa som säger så, menar att Jesus inte kommer? Eller vill de möjligen skapa en annan vision av historien än den Skriften ger? De vill presentera en annan tillkommelse. Det behöver inte vara så att de helt förnekar den. Det kan naturligtvis vara så, men eftersom de är så engagerade i frågan och så angelägna om att presentera historien på detta sätt: från den dag då våra fäder avsomnade har allt förblivit sig likt; det vill säga, status quo - därför kan man dra sina slutsatser. Kan det möjligen ligga en alternativ Kristusföreställning i det? Precis det Herren säger vi ska vara beredda på. En alternativ Kristus och en alternativ syn på hans tillkommelse.

När det drar ihop sig och närmar sig Jesu tillkommelse, då möter vi grupper, människor med bespottande ord!

Kung David är på många sätt en förebild. Inte minst genom sina inspirerade psalmer. Men också själv, som person. David upplevde väldiga svårigheter. På grund av att han syndade, på grund av egna misstag och missbedömningar, och på grund av andra. Det var inte lätt för honom att anpassa sig i konungahuset, i kung Sauls närhet. Han blev en av kungens främste härhövitsman, men också väldigt avundad. Därför var det omöjligt för David att riktigt finna sig tillrätta i Sauls hus. Han blev flyttad hit och dit, och till sist måste han fly. Han vistades på bergen. Han vistades i öken och han vistades i främmande länder under lång tid. Det var en väldig kamp och svårt innan han kunde taga riket i besittning. Han var den som etablerade konungadömet i Jerusalem.

Senare fick David på grund av stridigheter i sitt eget hus ännu en gång fly. Det var när hans son Absalom reste sig.

Absalom hade charm. Han kunde verkligen vinna människor. David hade flera söner. Det var en väldig rivalitet mellan dem, och Absalom gjorde sig själv

omöjlig. Han hatade en av sina bröder och dödade honom för sin systers skull. Han flydde och fick hålla sig undan lång tid. När han kom tillbaka började han stämpla mot konungen. Vi kan läsa om det i 2 Sam 15:

-En tid härefter skaffade Absalom sig vagn och hästar, därtill ock femtio man som löpte framför honom. Och Absalom plögade bittida om morgonen ställa sig vid sidan av vägen som ledde till porten, och så ofta någon då var på väg till konungen med en rättssak som han ville hava avdömd, kallade Absalom honom till sig och frågade: »Från vilken stad är du?» När han då svarade: »Din tjänare är från den och den av Israels stammar», sade Absalom till honom: »Din sak är visserligen god och rätt, men du har ingen som hör på dig hos konungen.» Och Absalom tillade: »Ack om jag bleve satt till domare i landet! Om då var och en som hade någon rätts- och domsak komme till mig, så skulle jag skaffa honom rättvisa.» Och när någon gick fram för att buga sig för honom, räckte han ut sin hand och fattade i honom och kysste honom. På detta sätt gjorde Absalom med alla israeliter som kommo för att få någon sak avdömd hos konungen. Så förledde Absalom Israels män. (2 Sam. 15:1-6)

Så här är det också i den kristna församlingen. David var en förebild på Kristus, Herrens smorde. Många som verkar i församlingarna är väldigt vinnande, charmiga och på olika sätt begåvade. De påstår sig tjäna Kristus. Drar över sig hans namn, något av hans epitet och karisma. Kanske genom att citera hans ord, genom att framträda i sammanhang där han uppfattas som den verkliga. Detta sker i många gudstjänster och konferenser. Vilka står där som representanter? Vilka drar uppmärksamheten till sig, och varför? Det pågår många religiösa möten och föredrag i vårt land. Numera i både katolska, protestantiska och s.k. evangeliska, ortodoxa och kristna sammanhang. Där står de riktiga charmörerna. De uppfattas som om de representerar något väsentligt; denna stad, detta Jerusalem, därför att de står där. Men kanske är det i verkligheten på det sättet att många av dem står i vägen? Är det möjligen så att många av dem i själva verket inte vill släppa fram människor till Jesus Kristus?

Det här var ett väldigt problem för Jesus själv. Han talade om skriftlärd och fariséer, som tappat bort nyckeln till kunskapen. Själva kommer ni inte in, och för dem som vill, har ni lagt hinder, sa Jesus.

Vad är det vi möter i vår tid? Bespottare ska komma med bespottande ord, läste vi. Vi tycker inte det är svårt föreställa oss en bespottare. Absalom uttryckte hån och förakt, när han sa: du har ingen som lyssnar på dig hos konungen. Till varenda en sa han det, för han ville själv ta sig fram. Hån och förakt. Bespottelse.

-En vis son hör på sin faders tuktan, men en bespottare hör icke på någon näpst. (Ords. 13:1)

-Ve henne, den gensträviga och befläckade staden, förtryckets stad! Hon hör icke på någons röst, hon tager ej emot tuktan; på HERREN förtröstar hon icke, till sin Gud vill hon ej komma. Sef. 3:1-2

Bespottaren har en karaktär, liksom den orättrådige domaren - fruktar icke Gud och har ej försyn för någon människa.

Det kan komma en sann Kristi tjänare som vittnar om Herren Jesus Kristus. Det hör hon inte. Det kan komma en förbrytare, en diktator i landet och skräna värre - hon hör inte det heller. Bespottaren har en karaktär, liksom den orättrådige domaren - fruktar icke Gud och har ej försyn för någon människa. Det finns något i grunden bortvänt från alla former av tillrättavisning. Alltså inte bortvänt från alla röster; men de röster som varnar.

Bespottaren hör inte på någon tillrättavisning. Ingen form av näpst går hem. Det kännetecknar bespottaren; han är djupt bortvänd från sanningen.

Vi har exempel i vår tid. Man kan höra varningar från Bibeln och från vetenskapen som sammanfaller. Varning för den homosexuella livsstilen, till exempel. Bibeln varnar. Läkarvetenskapen, medicinen varnar. Man vågar sig inte riktigt fram med varningarna, men något av det första som vanligtvis krävs i en blodgivarcentral, är att man inte har haft homosexuellt umgänge. Det här har våra politiker velat ändra på, för det stämmer inte riktigt med den policy man har nu. Man har inte velat höra vad bibeln säger, man har inte velat höra Jesu

Så var det från begynnelsen

Jag har en vision. Jesus, jag skulle önska att då du kommer, då anskriet ljuder och församlingen ska lämna jämsdalen att hela svenska folket vore med. Att stugorna blev tomma, arbetsplatserna likaså och alla fick följa med! Men hur ska människorna kunna veta något om denna tilldragelse då de kristna själva inte orkar tala om den?

Predikan av Arne Imsen, från Sommarkonferensen 1996

Det genomträngande budskapet från begynnelsen finns i några koncentrerade satser: *Se, jag kommer snart!* Detta är begynnelsen och slutet. Precis som det började ska det avslutas. Rakt igenom hela tidsåldern är budskapet detsamma, oföränderligt, evigt, inblåst av Gud. Människorna och tiderna förändras, men Gud är densamme, och där den helige Ande är, där är evigheten, härligheten och himlen. Detta enorma budskap avslutas: *Anden och bruden säger kom!* Det är församlingens kännetecken som man kan känna igen genom alla tider, också vår tid. Anden och bruden säger kom. Detta budskap initierade Andens och församlingens tidsålder.

Det ska inte klinga bort och ersättas av något annat. Det ska intensifieras så att det slutligen blir ett genomträngande, irriterande, besvärande, uppseendeväckande och omvälvande anskri: *Se brudgummen kommer, gå ut och möten honom!* Detta är inget uppbyggelsebudskap, utan ett rop som får sömnaktiga att gnugga sömnen ur ögonen, orientera sig och upptäcka att de har gått in i något främmande: Världshuset vid vägen. De har slagit sig till ro och tappat kontakten

med den verklighet som drev dem ut.

Detta omvälvande budskap blir direkt pinsamt då några av dem som gått ut för att möta brudgummen konstaterar och ropar ut i natten med ett skärande nödrop: Våra lampor slockna! Given oss av eder olja!

Det finns mycket som är viktigt, men endast ett är viktigast. Många ting är bra, men vi ska absolut inte nöja oss med det som är bra, vi ska ha det som är bäst. De flesta av oss är så splittrade genom alla influenser utifrån religiös, politisk, ekonomisk och social omgivning, så att det är nästan omöjligt att lyssna till ett riktigt rannsakande budskap. Vi saknar koncentration.

I frågan om hur det var från begynnelsen finns naturligtvis en målsättning. Hela vårt sinne och engagemang måste rikta sig mot målet så att vi kan uppnå det. Det gäller att nå fram till det som var typiskt och kännetecknande för den urkristna församlingen. Då måste man metodiskt förbereda sig så vi blir disponibla och kan ta emot vad Gud har att ge.

Det tarvas koncentration och disciplin. Det stora problemet i vår tid är att män-

niskor inte kan sitta ner och lyssna, och vad ännu värre är, de orkar inte läsa. Därför läser de sällan eller aldrig bibeln.

Guds folk skulle behöva koncentrera sig i bibelstudier från morgon till kväll och lära känna fronten, fienden och situationen. Varje kristen måste framför allt bli rustad för att möta fienden på det plan där han opererar, och inte ägna sig åt skuggboxning och spegelfäkteri. Vi måste gå emot honom, fasta i tron, för att återerövra förlorade positioner.

Herren vill i denna tid fästa vår uppmärksamhet på hur det var från begynnelsen. Inte därför att vi ska se tillbaka och fastna i nostalgiska minnen, utan för att vi ska se framåt. I den som får klart för sig hur det var från begynnelsen, kommer snart i rörelse.

Vi ska inte *tillbaka* till det som var från begynnelsen. Vi ska *fram* till det som var från begynnelsen! Fram, därför att det som egentligen har skett, är oupphörliga reträtter. Mörkets makter har på otroligt många områden infiltrerat sig, erövrat och bortfört dem som varit Herrens redskap i samtiden.

Så var det från begynnelsen. Tack gode Gud för Boken som hjälper oss att ta reda

på det! Boken talar samtidigt om vad framtiden har i sitt sköte, så vi inte blir överrumplade, utan är väl orienterade med en hög beredskap i anden.

Vi ska inte syssla med abstrakta begrepp och principer, utan gå rakt in i vår egen vardag, och konkret se på ting, händelser och personer som på ett eller annat sätt kommer att påverka oss.

Det sägs att vår kamp inte är emot kött och blod. På det sättet försöker många avfärda problemen till något luddigt, så att människorna inte kan orientera sig. Men den som inte ser vägen har ingen chans att komma framåt.

Bilföraren måste veta vad varje orienteringstavla på vägen säger, och vara redo att bromsa då det är nödvändigt. Det går inte åka på utan att vara orienterad. Den som inte kan föra fordonet utsätter både sig själv och andra för stora risker.

På det andliga området har vi fått för oss att varningsregler hör den materiella världen till och inte den andliga. Därför låter vi fienden operera i denna dimridå. Han har en sjusärdeles förmåga att dölja sig och människor faller undan för hans sätt att legitimera sig. Han kommer inte som den fule djävul han är, utan omskapar sig till en ljusets ängel. Hans enda avsikt är att bedra, och han är kvalificerad. Han vet vad han ska använda för att grundlura oss. Han är lögnens furste och allt vad han företar sig är lögn, även då han gör sken av att vara sanningens representant.

Det är absolut nödvändigt att lämna det luddiga talet om kött och blod och ande, och göra klart för oss att liksom den helige Ande tar gestalt i församlingen och synliggör Kristus, har också den onda andevärlden sina redskap och sin kyrka, sina gåvor, manifestationer, tecken och profeter. Den onda har till och med sitt bord, altare, nattvardsbord, bröd och vin. Därför gäller det att kunna skilja på vad som är Herrens lekamen och vad som är onda andars bord. Jag har en känsla av att det förmår inte människor idag, därför att den onda andevärlden blivit etablerad och legitimerat sig såsom kristen.

Onda andars bord ligger inte långt utanför vår sfär. Det finns mitt ibland oss. Den sanna, levande kristendomen, det som var från begynnelsen, har fått sin största fiende på sitt eget territorium. Om det kallas Livets Ord, Pingstväckelse, Maranatarörelse eller något annat, betyder ingenting. Heller inte betedemönster. Det finns andra klara och typiska kännemärken på den levande församlingen.

Självoxponeringens och verksamhetsexponeringens faror ser vi nu på ett sätt som aldrig tidigare i alla kristna sammanhang. Det har aldrig förr varit ett sådant utbud som nu. Från yttersta höger till vänster har hela kristenheten förvärldsligats så fräckt och skamlöst att den är redo att till och med låta clowner fungera vid Herrens bord. Man erbjuder dramer, lek, idrott, osv, som om detta skulle ha någon som helst betydelse för Guds verks befrämjande. Tvärt om, det hämmar, bryter ner och omöjliggör koncentrationen omkring det som är väsentligt.

Vad är väsentligt? Inte leken, inte heller mat och dryck. ”De satte sig ner för att äta och dricka, och stod sedan upp för att leka” - känner du igen sammanhanget? Det är inte svårt att se den klara linjen från första Mosebok ända till den yttersta

befrämjar materialismen, kroppskulturens egoism, allt detta är religion i olika tappningar; men inte kristendom.

Konfrontationen är absolut nödvändig och innebär oftast att man kommer i strid med sina närmaste. Jesus sa: jag har inte kommit för att sända frid, utan strid. Och så talar han om att den striden måste utkämpas i varje lärjunges hjärta.

Varje lärjunge måste själv bestämma om han ska följa Jesus och ta de konsekvenser – också de sociala konsekvenser – som detta med nödvändighet medför. Så självständiggörs personligheten. Jesus säger: Den som kommer till mig och därvid icke hatar – alltså är evangelium hatets budskap.

Framgångsteologin känner inte till detta. Den har rivit ut blad efter blad ur Boken, och har bara favoritställena kvar. Vad den framför allt angriper är

Varje lärjunge måste själv bestämma om han ska följa Jesus och ta de konsekvenser – också de sociala konsekvenser – som detta med nödvändighet medför.

tiden. Man kan se den på olika sätt genom olika perioder och personer.

Denna sommar har varit den stora lekens sommar. Konferens efter konferens bjöd man på lek. Till denna kroppskultur hör också utbudet av tecken och under. Fienden har använt det på ett sådant sätt att människor inte bara blivit intresserade, men fixerade.

Här måste bli en konfrontation. Inte dialog och diskussion. Här gäller analysen, definitionen, konstaterandet och proklamationen: Så säger Herren!

Det är inte många år sedan den nya religiositeten började välla in i vågrörelser som karismatisk väckelse. Den karismatiska väckelsen har sedan underminerat mycket av sann bibeltro, kristustro och ersatt gudstjänstlivet med spektakel. Människor ska falla, människor ska skratta, stå upp, sitta ner, klappa i händerna. De ska lovsjunga – till döds. Om vi inte förmår ta avstånd från detta för att vi har lojalitetskonflikter och inte vill utsätta oss för obehaget, så är vi delaktiga och kommer på det viset att få bära det solidariska ansvaret för processen. Vår uppgift är inte att bejaka och acceptera, utan att protestera med livet som insats!

Allt det som på ett eller annat sätt

försoningen och korset. Framgångsteologin är inget ämne för dialog och diskussion. Den ska bekämpas! Allt vad den representerar har surdegseffekt som bryter igenom människornas möjligheter att värja sig, det blir en epidemisk smitta som får ödesdigra konsekvenser.

Så var det från begynnelsen.

Frågan är: Ska vi låta allt det vi hör och ser i tiden filtreras av Ordet? Prova det inför Ordet. Inte släppa det in över oss och låta det placera oss på de anklagades bänk. Den som uttalar reservationer, kritik och skepticism mot dessa nya fenomen, avkrävs underkastelse med en slags militant disciplin. Den som inte accepterar och bejakar allt nytt som förs fram, stämplas som väckelsens motståndare. Det finns ingenting som är värre för en kristen än att klassas som väckelsens motståndare.

Där Gud handlat har det aldrig varit fråga om massa, numerär och kvantitet. Det finns inga möjligheter att med statistikens hjälp övertyga, imponera eller bevisa. Statistiken säger ingenting annat än att människan är en politisk varelse som döljer sig i massan. Men Skriften säger: Jag söker efter en man – inte ett folk, men en man – som kan ställa sig i rämnan till landets försvar, men jag har

inte funnit någon. Det finns miljoner dugliga, skickliga, bildade, fromma män, men himmelens Gud klagar: Jag har inte funnit någon.

Sommarens konferensspektakel är det värsta jag över huvud taget har sett. Tiotusentals har samlats för förströelse, underhållning, terapier. Ibland är terapierna så kvalificerade så att de tangerar ockultism, magi och besvärjelse. Men bland alla dessa tusen och åter tusen kristna som samlats, har det inte funnits

varför? Det finns inga kommunikationer eller relationer till världens makter.

Jag hoppas att Herren får ta ut några vittnen, som blir så hänsynslösa mot sig själva och så oerhört hängivna Herren Jesus Kristus att de går in under kallensens mantel och upplever alla fasorna och etapperna i den profetiska utvecklingen.

Profeten klagade: "Jag är ensam kvar", men det finns skaror som inte är matrikelförda i några organisationer, och

kritiken och möteskritiken är absolut nödvändig. Helt uppenbart kan också kritiken bli missbrukad, men nu talar jag om den som är nödvändig: Pröva allt och behåll det som är gott.

I vår tid fungerar vissa begrepp som kommandouttryck. Förunderliga kommandouttryck som kommer igen och blir allt mera innehållslösa. Det blir jargong, slentrian, inlärdas fraser. Slugt uttänkta fabler för att exploatera och utnyttja.

Evangelium har aldrig gjort någon rik. Evangelium har berikat himmelen. Den rikedom som församlingen representerar kan inte taxeras i klingande valuta. Den förkunnare och predikant som gjort sig rik på evangeliet är en bedragare, sedan får han kalla sig helbrägdagörare hur mycket han vill. Jag tror inte på spektaklet han sysslar med. Tänk att göra sig rik på andras sjukdom och nöd. Så fungerar det i världen. Men Herrens tjänare ska väl inte berika sig på människors nöd och exploatera den? Skaffa sig hus, fordon, rikedomar och bli mångmiljonärer?

Bibelnslara bud är: Har du två par skor – ge bort det ena. Har du två mantlar – ge bort den ena. Den man eller kvinna som har bankböcker, kläder, fordon och rikedomar är ingen Herrens tjänare, än om han försöker legitimera sig med under och tecken här eller där. Dessa under och tecken har icke sitt ursprung i Guds Ord. Därför – låt inte tecknen lura dig. De säger ingenting annat än att både himmel och helvete verkar för att genom tecknen påverka och styra.

Nu står det i Skriften att vi inte ska söka tecken "Dessa tecken skall åtfölja

Det finns tre livsviktiga punkter för den kristnes utveckling: För det första *Försoningen*. För det andra *Församlingen*. För det tredje *Förvandlingen*.

någon röst, inte en gråtande, ropande eller sörjande profet. Tvärt om. Där har varit hurtfriskhet med en oerhörd laddning av självgodhet.

Tron har ett fundament som inte hänger i luften. Den har sin källa, sitt ursprung. Tron har en högre visdom och en kunskap om Honom som är den himmelska, gudomliga kunskapen förkroppsligad. I honom bor allt som kan nämnas av kunskap förkroppsligat, uppenbart, levandegjort.

Allt det som förhärmligar Herren Jesus Kristus säger vi amen till. Men allt det som är uttryck för en dålig reproduktion, en blek kopia, säger vi nej till. Jag blir vred i min ande då jag tänker på hur lätt människor låter sig luras. Vi borde veta bättre och handla annorlunda.

Mätte Herren få märka och stämpla oss! Ty får vi inte Hans stämpel, har vi snart en annan stämpel på höger hand och panna. Religiöst och mentalt är allt väl förberett. Tekniskt finns möjligheterna. Det som saknas nu är bara mannen som ska genomföra och utföra det. Det gäller att inte vara frälst till en organisation eller en förening till livslycka eller jordisk trygghet, utan till Herren Jesus Kristus. Då får man dela hans liv, som inte innebär att välja det man själv tycker är bäst.

Vägen blir inte lättare och lättare, utan svårare och svårare. En sådan förkunnelse strider mot framgångsteologin. Det beror på att dessa teologer har sett världens härlighet, men inte himlens. Den som sett himlens härlighet är förlorad för världen. Han är en dåre, omöjlig för politiken, kulturen och religionen. Vet du

som möjligen inte är kända och nämnda, uppmärksammade. De är inga proffs på religionens område. De är heller inte några publikmagneter. De är gömda och anonyma, men Herren känner de sina.

Tänk, att vara gömd av Herren och slippa att bidra med någonting av hänförelse eller kraft till denna spektakulära karusell. Det finns tre livsviktiga punkter för den kristnes utveckling: För det första *Försoningen*. För det andra *Församlingen*. För det tredje *Förvandlingen*.

Det är skrämmande att just dessa tre punkter blivit så oerhört attackerade. Exempelvis försoningen. Man har faktiskt inte dragit sig för att smäda, kränka och ifrågasätta Jesu person och verk. I denna

Den förkunnare och predikant som gjort sig rik på evangeliet är en bedragare, sedan får han kalla sig helbrägdagörare hur mycket han vill.

process har det varit en lång väg fram till framgångsteologins lära.

När jag var sjuk fick jag en medicin för ett problem, men den gav bieffekter så att jag behövde en annan medicin för biverkningarna. Det är ungefär som på det religiösa fältlasarettet. Där man experimenterar och försöker ställa diagnos. Överfört till det område jag nu talar om, vore det ju förfärligt om vi okritiskt svalde allt som serveras. Vem vet om det inte finns tvivlets surdeg och gift i födan? Det visar sig inte med detsamma, men så småningom.

Kritiken, självkritiken, verksamhets-

dem som tro". Vi skickar dem inte före oss för att legitimera oss eller skaffa inkomster och tillgångar. Man kan inte som Herrens tjänare styra och manipulera, organisera och planera, marknadsföra reklamässigt och exponera sig själv. Den som sysslar med sådana ting är en styggelse för Gud. Om du har ett känsligt och vaket samvete kan aldrig en grimas eller kroppsspråket dementera vad samvetet säger dig. Det ligger där som en verklighet.

Församlingen är Guds egendomsfolk. Församlingen är inte en stiftelse. Den är inte en gren bland övriga verksamheter

eller en ideell organisation, som man kan styra eller manipulera.

Församlingen kan inte begära en enda krona av statliga organ och myndigheter. En förening kan göra det. Församlingen måste komma med alla sina behov till sin Herre. I det ögonblick församlingen tar emot statliga medel och samhällseliga subventioner för att finansiera någon form av sin verksamhet är hon en sköka. Hon har etablerat kontakter med sin Herres och Konungs fiender och gjort sig beroende av fientliga krafter.

Dessa fientliga krafter är inte nöjda med att ha åskådarens roll, de vill ha full utdelning för sina insatser. Och det får de! Detta är ett tydligt kännetecken.

Församlingen blir aldrig rik, får aldrig makt, kan aldrig erövra politiskt inflytande. Församlingen finns inte där bespottarna sitter och har ingen del i ogudaktiga rådslag. Församlingen har ett enormt, ojämförbart inflytande, därför att den förfogar över ett hemligt vapen. Det är: "Bedjen, och I skolen få, söken och I skolen finna". Församlingen beder, bidar, upplever.

Vi behöver inte de etablerade krafternas erkännande. Vi behöver himmelska manifestationer, som inte består i tecken och under, utan i de signaler som ger orientering åt Guds folk så att de inte blir offer för kvasireligiositetens alla hyllande attacker.

Förvandlingen. Vi är durkdrivna dialektiker som kan klara oss ut ur olika situationer. Vi har lärt oss genom åren att i vår förljugenhet antingen förtiga sanningen eller uttala den till hälften.

Vad är sanningen om sommarens konferenser? Vad är sanningen om det som sker i kristenheten? Låt oss få fram den! Vi har varit på konferens, möte efter möte. Hjärtat sörjer. Ni är så kritiska, säger man till oss. Men det kan aldrig vara kritik att välsigna -Guds folk. Vi gör ingenting annat än välsignar Guds folk, för vi är en del av Guds folk. Vi är en del av den kristenhet som har valt att placera Jesus Kristus utanför.

Egentligen borde vi alla stå där utanför och bulta tillsammans med honom, men där är han ensam. Varför? Hur hade han hamnat där? Ville han det? Han hade rationaliserats bort. Kultiverats bort. Programmet gick vidare. Lovsången fortsatte. Vilken lovsång? "Jag är rik, mig fattas intet!" Vilken självexponering.

Jesus stod utanför, läser vi i sista sändebrevet och klappade intensivt i hopp om att någon – inte massan, men någon

– skulle höra hans röst och öppna.

Vad är det folket innanför hör, eftersom de helt och hållet saknar förmåga att höra vad Anden säger? Vad är man upptagen av? Laodicea betyder egentligen folkvälde. När majoriteten har fattat sitt beslut har man kultiverat bort Jesus. Rationaliserat och organiserat bort honom på ett sådant sätt att det ser ut som om man befrämjar hans sak. Det ser ut som man tillvaratar Gudsrikets angelägenheter, men han står utanför.

Jesus går inte placera in i något sammanhang, som människor har ska-

Jesu närvaro i församlingen aktualiserar och åskådliggör hans tillkommelse på ett så påtagligt sätt att man egentligen inte vill höra om något annat än att han kommer. Man vill höra det med skärpa och klarhet, så budskapet om att han kommer snart blir konkret och påtagligt så att ingen kan lämna möteslokalen, som inte har sin sak klar med Gud.

pat. Han stod utanför i Laodicea och klappade, förväntade sig och hoppades att möjligen någon skulle höra. Hur är det idag, Herre Jesus? Är du målet för vårt församlade, eller är det annat som drar? Finns det medel som är tvivelaktiga och ifrågasättande?

Den här sommaren har jag varit på ett antal konferenser och lyssnat till eliten av svenska förkunnare. Inte någon har hållit en predikan om det väsentligaste av allt. Man har predikat om allt möjligt tänkbart och otänkbart. Man har sjungit om tecken och under, härlighet, makt, kraft och uppenbarelse, framgång och inflytande.. Men inte en förkunnare har hållit en predikan om Jesu tillkommelse. Det säger mig att då väntar man inte. Då har man inte förstått parusin, som betyder närvaro och tillkommelse.

Jesu närvaro i församlingen aktualiserar och åskådliggör hans tillkommelse på ett så påtagligt sätt att man egentligen inte vill höra om något annat än att han kommer. Man vill höra det med skärpa och klarhet, så budskapet om att han kommer snart blir konkret och påtagligt så att ingen kan lämna möteslokalen, som inte har sin sak klar med Gud. Man vågar inte gå hem utan att ha gjort upp, renat och förnyat sig. Sedan börjar man på nytt vaka över lampa och käril och se till att det finns överflödsmaat på olja.

Jesus kommer! Det är ingen lära eller doktrin, det är en livsstil.

Pingstteologerna talar om "restaurationsmodellen". Det är naturligtvis något fint och akademiskt, och då kan man delta i debatten på intellektuell nivå, så att man inte gör bort sig.

Här ska du få veta vad restaurationsmodellen innebär. Klara besked, utan att behöva gå via akademiker, som vrider sönder tungan för att hitta på ord som ingen kan uttala. Restaurationsmodellen: Maranata! Mönsterbilden. Så enkelt är det. Man behöver inte hitta på någon

modell och försöka mäta, testa, uttala, jämföra analysera och definiera modellerna, för de är legio. Men vi har bara en mönsterbild. Låt oss gå till den! Håller den?

Vår strävan är inte att pröva restaurationsmodellen, vår strävan är att gå tillbaka, gå fram till det som var från begynnelsen så vi ser församlingen ta gestalt.

Församlingen är inte mängd och massa, den är kvalitet. Jesus har lärt oss något mycket hemlighetsfullt och viktigt: Där två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland eder. Tiotusentals kan samlas och det blir mikroskopiska, små möten som inte har någon betydelse. Men då två eller tre samlas och Jesus är där, då blir det stormöten som påverkar och formar människorna och samtiden. Församlingens inflytande på det här området är enormt.

Inte ett enda budskap om Jesu tillkommelse – det säger mig bara en sak: Han är inte där. Därför är självexponering så nödvändig i sådana miljöer. Men en dålig ersättning för den verklighet bibeln utlovar.

Varje levande kristen har en dröm, en vision, ett trösterikt hopp "trösten varandra med dessa ord". Det står inte trösta världen och förvärldsligade kristna. Det står trösta varandra; de som väntar Jesus

nu. Trösta dem,. Håll ut! Det är bara en tunn slöja som skiljer oss från hemmet, från evigheten. Snart brister den, och vi är innanför, hemma hos Jesus.

Vi kommer inte till en turistort, vi kommer inte som främlingar, utan som barn och medborgare som ska presenteras för den evige Guden. Fria från förgängelse och fördömdelse, iklädda härlighetskroppen. De ska sjunga till hans ära. Ära vare Gud! Så oerhört – snart är vi där! Kan vi samlas i ett möte, kan vi be en bön, kan vi sjunga en sång utan att detta är levande, då har döden gjort sin entré och livet har tynat bort.

Jag har en vision. Jesus, jag skulle önska att då du kommer, då anskriet ljuder och församlingen ska lämna jämmerdalen att hela svenska folket vore med. Att stugorna blev tomma, arbetsplatserna likaså och alla fick följa med.

Men hur ska människorna kunna veta något om denna tilldragelse då de kristna själva inte orkar tala om den? De orkar inte signalera den, basunera ut den och de orkar definitivt inte leva sitt liv i främlingsskap, med denna förbidan.

Jag skulle önska att Stockholm töm-

des. Att alla snälla, goda människor jag mött, personal på sjukhus, patienter, medvandrare – att alla fick följa med till en högre strand där brudgummen väntar. Jag skulle önska att alla fick följa med hem och lämna kvar institutioner, organisationer, välgörenhetsinrättningar, politiken och alltsammans som åstadkommit så mycket elände. Att vi alla fick samlas därhemma hos Herren Jesus Kristus.

Hur kan vi låta bli att tala om detta mål, sjunga, ropa, profetera, förkunna om detta dramatiska, underbara och spännande. Vi måste göra Jesus aktuell i tiden. Han lever!

Vi lever i de yttersta dagarna. Det gäller att fostra fram människor som inte tar hänsyn till sig själva, utan drar andra med sig och blir uppfyllda av den ande som spränger den egna begränsningen och kan åskådliggöra Herrens närvaro på ett sådant sätt att människor börjar ropa till Honom om frälsning utan att behöva övertalas, krusas eller utlovas några speciella favörer för att bli kristna. Den enda favören är Jesus Kristus! Vi anropar, befäller och förklarar Hans tillkommelse.

Om Jesus skulle komma nu – skulle vi gå för att möta honom? Är du fastlåst, fixerad? Det kan vara i vad som helst. Bitterhet, besvikelse. Människor, ting, omständigheter, förhållanden. Det kan vara något som gör att du inte orkar lyfta dina ögon och se att förlossningen nalkas.

Din Frälsare erbjuder dig befrielse. Talet om hans tillkommelse är inget hot, det är ett erbjudande. Inget sömnmedel, utan ett väckelsebudskap. Inför hans tillkommelse måste vi se till att skaran blir fulltalig. Vi måste påskynda hans tillkommelse genom att avskilja oss för hans räkning, överlämna oss åt honom. Påskynda – annars går vi under.

Låt oss lägga av allt som är oss till hinder, allt som vill hindra oss i loppet. Detta var begynnelsens härlighet, och det ska bli församlingens slutliga triumfatoriska proklamation, då den i ett crescendo som universum eller himlen aldrig förr har hört utbrister: Du död, var är din seger! Frigjord från alla bojor, frigjord från dödens makt ska församlingen möta sin Frälsare! Amen. ■

Årets sommarkonferens blir som tidigare somrar förlagd till Maranataförsamlingens Missionscenter i Stockholm, där tältet kommer att stå alldeles intill den för många välkända f.d. skolbyggnaden - mellan Solvalla travbana och Bromma flygfält.

Liksom brukligt är på församlingens konferenser, tas inga fasta avgifter ut av konferensens gäster och deltagare, utan målsättningen är att förverkliga det bibliska gemenskapsidealet, där Kristi sinne råder också över administration och förvaltning.

Den urkristna församlingen i Jerusalem, hade dock sina förebilder i Gamla Testamentet. När de troende är avskilda för Herren, Israels Gud, råder Gudomliga principer. De som tillhör Gud - och det som tillhör Gud, kan vi med Guds hjälp räkna med.

I 5:e Mosebok kap. 12, står det på följande vis:

-Du får alltså icke hemma inom dina portar äta tionde av din säd, ditt vin och din olja, ej heller det förstfödda av dina fåkreatur och din småboskap, ej heller något av de löftesoffer som du lovar, eller av dina frivilliga offer, eller av det din hand bär fram såsom offergärd; utan inför HERREN, din Guds, ansikte, på den plats som HERREN, din Gud, utväljer skall du äta sådant, med din son och din dotter, din tjänare och din tjänarinna, och med leviten som bor inom dina portar; och så skall du glädja dig inför HERRENS, din Guds, ansikte över allt vad du har förvärvat.

"Du får alltså icke hemma.." - detta talar om en begränsad frihet. När vi låter Ordet råda så erfar vi en begränsning på vissa områden, men en vidgad frihet på andra områden. Vårt förhållande till världen blir på ett naturligt vis begränsat genom korset - efterföljelsens kors - men vårt förhållande till Guds Rike växer med

nåd och kunskap i Herren Jesus Kristus - 2 Petr. 3:18

Välkomna åter en sommar till Maranatafolkets sommarkonferens!

Starka rörelser i tiden förbereder för antikrists slutliga framträdande. Nu gäller det att församlas - på Ordets fasta grund!

*Ja, byggd uppå den klippans grund
Står din församling, frisk och sund
Och när för alltid molnen gå,
Skall hon som segrarinna stå!*

Tage Johansson

Hans Lindelöw

Fly ekumenikens träskmarker till **ORDETS FASTA GRUND**

Maranataförsamlingen inbjuder till

Sommarkonferens

15-23 juli 2006

- *Profetisk förkunnelse*
- *Gedigen bibelundervisning*
- *Väckelse- & missionsmöten*

Dagliga samlingar:

9:30 Bön & brödsbrytelse
11 & 15 Samling i huset
19 Väckelsemöte i tältet

Start: 15/7 kl. 19.00 ● Barnmöten vardagar kl. 11 & 15

Plats: Maranataförsamlingens Missionscenter, Bällstav. 100, Bromma
Tel: 08-98 56 83 ● **E-post:** info@maranata.se ● **Web:** www.maranata.se

Konferensvärdar: Robin Widén, Tage Johansson, Hans Lindelöw

Tillresande: Jan Egil & Michael Hafsahl, Tage & Gunnar Nilsson, Åse & Stig Andreasson

Övriga vittnen: Stina Fridolfsson, Emanuel Johansson, Roger Lindroos, Igor Serov, samt en grupp syskon från Litauen.

I slutet av 1600-talet och i början av 1700-talet svepte en stark väckelsevåg fram över Sverige. Den kallas den pietistiska väckelsen. Ordet pietist kommer av det latinska "pietas", som betyder fromhet. Pietismen var en helighetsrörelse, som betonade en personlig överlåtelse till Gud och att de troende skulle leva ett rättfärdigt och sant kristet liv. Pietisterna gjorde även upp med kyrkornas sakramentslära, eftersom den inte betonade omvändelse och sann tro på Guds Ord. De ansåg att sakramenten var ett "trollmedel", som förde folket vilse.

I GUDS NAMN

Väckelsen bland Karl XII:s soldater

Arne Björkman

Pietistväckelsen började i Tyskland. Sedan kom väckelsen till Sverige genom studenter, som läst vid universitetet i Halle. Men starka pietistiska väckelsevittnen blev också de karoliner, som under 1720-talet fick återvända till Sverige efter många och långa års krigsfångenskap i Ryssland och Sibirien. Under den hårda fångenskapen började många av karolinerna att söka Gud. De kom då till en djup personlig tro på Herren Jesus Kristus, blev frälsta, uppfyllda av den helige Ande och började vittna för sina kamrater.

Tiden var hård. Den lutherska kyrkan hade stelnat i yttre livlösa former. En viss doktor **Müller** i Rostock kallade dopfunten, predikostolen, biktstolen och nattvardsbordet för de fyra kyrkoavgudarna, som man dyrkade istället för att be till Herren i ande och sanning. Men Gud väckte upp en kyrkans man, som i en stund av nåd fick se vad som fattades

kristenheten - liv och en ny födelse. Han insåg att både den enskilda människan och kyrkan behövde uppleva pånyttfödelse och Andens liv.

Människorna ansåg sig vara Guds barn, eftersom de blivit barndöpta. Den som hade syndat behövde sedan bara gå till nattvarden för att få förlåtelse. **E J Ekman** skriver:

-Den populära uppfattningen rörande sakramenten var fullständigt vidskeplig: de verkade som ett slags trollmedel.

För en sådan kristendomsuppfattning var orden pånyttfödelse och helgelse helt okända begrepp.

Mannen som Gud väckte upp hette **Philip Jacob Spener**. I sin andliga hunger vände han sig till Bibeln och fann det "förrådshus, där den hungrige kunde erhålla sitt bröd". Och med det kom Spener att plöja upp den plogfåra, som lade grunden till den pietistiska väckelsen i både Tyskland, Ryssland och Sverige. Tusentals människor skulle väckas upp ur den andliga sömnen och börja söka Herren på ett djupare och personligare sätt.

Philip Jacob Spener angrep i en predikan år 1669 den döda formkristendomen och pekade på att människorna måste börja med allvarliga bibelstudier för att få en stabil kristen grund att stå på. På

grund av hans tal uppstod en splittring bland kyrkobesökarna. En del förklarade köttsligt upprörda, att de aldrig mer skulle lyssna till Speners predikningar. De andra tog till sig hans förmaningar och började tillsammans att läsa och samtala över något bibelsammanhang. De försökte också att bli varandra till stöd och hjälp i vardagen och leva ett verkligt kristet liv. På det sättet växte de fria kristna sammankomsterna fram i samhället. De kallades *konventiklar* och skulle med tiden bli ett stort problem för den svenska statskyrkan, som ville kontrollera det andliga livet i landet. Sverige fick då en ny lag, konventikellagen, som förbjöd enskilda kristna sammankomster.

Ett heligt prästerskap

Spener betonade även att alla andefyllda kristna ska vara ett heligt prästerskap. Det allmänna prästadömet principer måste praktiseras i gudstjänster och i vardagslivet. Var och en skulle ha något särskilt att meddela. Det här var skriftliga tankar, som var både främmande och farliga för kyrkosystemen.

I hela Tyskland började man snart prata om pietisternas "galenskap". Och som en pietistisk föregångsman och ledare efter Spener kom **August Herman Francke**.

Också han var en andligt kraftfull man, som svingade Andens skarpa svärd i predikningar och böcker. Under Franckes ledning växte också en kristen social mission fram, vilken utvecklades till den första protestantiska hednamissionen.

I Sverige var kung **Karl XI** enväldshärskare. Han ansågs vara en gudfruktig monark, som ville fostra folket i den lutherska kristna läran. Därför såg han till att statskyrkan fick en viktig roll som en sammanhållande faktor för hela landet. Genom 1686 års kyrkolag infördes samma stränga och enhetliga organisation inom statskyrkan som i det övriga samhället.

Överrensstämmelse i religiösa ting var alltså ett krav, som staten ställde på sina medborgare. *“Sveriges lycka är att blott hava en konung och en trosbekännelse”*, hette det. Men man får inte glömma att den nya kyrkolagen också hade en stor betydelse för folkundervisningen. Karl XI ville att svenskarna skulle få lära sig att läsa och skriva och grundligt undervisas i kristendomskunskap.

Karl XI införde även det militära indelningsverket, så att Sverige fick en stor och välövad armé av yrkessoldater. Landet indelades i rotar, och varje rote skulle ställa upp med en anställd soldat, som varje månad tränades för krigstjänst i sitt kompani. För att värvas som knekt i den indelta hären, så måste man åtminstone hjälpligt kunna läsa och skriva. Men de indelta soldaterna skulle inte bara tränas i strid utan också i gudsfrukta. Då soldaterna var hemma på torpen och

i kompanierna, skulle prästerna undervisa dem i den lutherska läran. I fält höll särskilda fältpräster korum (andakt med bön) varje morgon och kväll. På söndagarna var det en längre gudstjänst med predikan. Om det var möjligt - det var ju krigstider - höll man en gudstjänst mitt i veckan också. Det kristna budskapet var klart och enkelt: soldaten ska frukta Gud och ära kungen och leva ett hederligt och dygdigt liv. Det blev hårda straff för de soldater, som inte infann sig till korum och gudstjänst. Även soldater som svor eller hädade Gud dömdes till kännbara straff.

I april 1697 avled kungen och efterträddes av sin 14-årige son, den blivande ”krigarkonungen” **Karl XII**. Inom kort skulle Sverige tvingas in i nya krig. I mars år 1700 fick den nu 17-årige kungen meddelande om att landet hade angripits av Danmark, Ryssland och Polen-Sachsen i förbund. Sveriges ödestimma hade slagit, konstaterar en av historietecknarna.

Över en natt mognade den pojkkaktige och lekfulle kungen. Sverige fick en beslutsam och handlingskraftig monark. Det glada hovlivet i Stockholm tog slut. Inom några dagar sändes kurirer ut på landets alla vägar. Regementscheferna i Sverige och Finland fick sina order. Det militära indelningsverkets välplanerade mobiliseringsplaner sattes i verket. Vapen och uniformer låg i rotekistor och arsenaler, matförråd fanns efter vägarna och fartygen hölls redo. Trupperna drogs ihop.

Framåt i Jesu namn!

Även Karl XII höll noga på den lutherska läran och att soldaterna skulle fostras i gudfruktighet. Att Gud därför skulle ge svenskarna seger var nästan en självklarhet. En tidig morgon försvann kungen diskret från Stockholm för att ställa sig i spetsen för trupperna. Han skulle aldrig återvända.

Nu låg många års krig framför karolinerna. De var disciplinerade och välövade i modernt fältkrig och skulle i stort sett komma att vinna strid efter strid. Och naturligtvis stred svenskarna i Guds namn. Men en dag nio år efter krigsutbrottet kom vändpunkten och nederlaget. Och det var då Gud fick sin chans att nå djupare in i karolinernas hjärtan.

Karolinerna var på väg mot Moskva år 1708. De ryska trupperna drog sig tillbaka och brände bakom sig sitt eget land. Byar, skogar och marker var föröddas militärs framåt. Karl XII beslöt därför att marschera söderut mot Ukraina, där man just höll på med skörden. Där fanns föda för både människor och djur. Men från den stunden började de stora motgångarna. Och motgångarna skulle så småningom leda till att karolinerna började söka Gud på ett mera personligt sätt än tidigare. En del av de här karolinerna skulle efter krig och fångenskap återvända till Sverige som brinnande väckelsevittnen.

I oktober 1708 var läget mycket besvärligt. Och värre skulle det bli. I mitten av december kom en ny katastrof. Århundradets värsta vinter tog ett hårt strupgrepp över hela Europa. Kölden bokstavligen förlamade de svenska trupperna. Soldater frös ihjäl på hästar och kuskbockar. Stelfrusna hästar och människobylden låg efter vägarna. Det fanns karoliner, som kunde se hur fåglarna frös ihjäl i luften och föll döda till marken.

Kungen försökte föra in trupperna i stan Gadjatj. Men alla kunde inte få plats inomhus. De soldater, som blev kvar utomhus frös ihjäl. Julen kom och kölden ökade ännu mer. På dagen före julafton bröt kungen upp med de karoliner, som fortfarande kunde marschera. De tog sig tio mil till byn Petrovka. Alla som kunde trängde ihop sig inomhus. Halften av karolinerna blev kvar utomhus och gick sitt öde tillmötes. Och kölden ökade. Men värst av allt var ändå att man på grund av kylan inte kunde samlas till julgudstjänster, tyckte karolinerna. Mer gudfruktiga soldater började istället att

ha bönestunder med sina olyckskamrater. Nu gällde det att be till Gud om nåd och hjälp. Här hade Herren gett dem seger och framgång i strid efter strid. Och nu drabbades de av alla de här olyckorna.

Så kom våren 1709. Snön smalt, gräset spirade i Ukraina och striderna satte igång igen. I Guds namn skulle de besegra tsaren och hans trupper. I början av maj belägrade karolinerna stan och befästningen Poltava. Mot 16.000 karoliner stod omkring 40.000 ryssar. Det var samma styrkeproportioner som vid Narva nio år tidigare. Men nu var läget ett annat. Den svenska armén var hårt sliten och kunde inte längre ersätta sina förluster. Vårre var att ryssarna hade hämtat in svenskarnas försprång i modern militär taktik. I stridens hetta kunde man höra de svenska officerarnas kommandorop: "Kavalleri, kavalleri, framåt i Jesu namn!"

Inte många timmar efter karolinernas anfall kunde Karl XII och hans generaler konstatera att en stor katastrof inträffat. Den svenska armén var slagen i spillror. Omkring 7000 karoliner hade stupat och nästan 3000 blivit tillfångatagna. Senare togs ännu flera tillfångna: officerare, meniga, drängar, pigor, marketenterskor, skjutspojkar, hustrur och barn. Historiker har beräknat att nära 25.000 svenskar vandrade in i den långa fångenskapen i Ryssland och Sibirien. Men som sagt, en hel del av dem skulle under den hårda fångenskapen få möta Herren Jesus Kristus till väckelse och frälsning och återvända till Sverige som modiga pietistevangelister. Och då skulle de få utkämpa en hård strid för sanning och trosfrihet.

Många av de svenska krigsfångarna visades upp i Moskva av tsar **Peter I**. Där blev de hånade, bespottade och förödmjukade av folkmassan. Löjtnant **Joacim Lyth** berättade i sina anteckningar:

-Den här dagen som var en stor triumfdag för ryssarna, utpressade många suckar av oss svenska fångar. På den här dagen avsvor jag med några av mina kamrater all ypperlighet, lust, spel, musik, dans och det uppå våra knän på jorden.

Karolinerna led av att vara besegrade. Korpralen **Erik Larsson Smepust** vittnade om samma sak som löjtnant Lyth. I sin dagbok har Smepust skrivit av de böner och andliga sånger, som krigsfångarna sjöng i Ryssland, då de samlades till spontana bönestunder. Allt vittnar om hur självanklagelse och självrannsakan växte fram bland fångarna. Mer och mer

började de inse att de inte endast var fångar hos ryssarna utan också i synden och världen. De menade att Gud hade straffat dem för deras högmod. Först då de omvände sig till Herren Jesus Kristus skulle bojorna falla.

"En kostbar tukteskola"

En del av de karolinska krigsfångarna hamnade i stor misströstan och desperation. Löjtnant Lyth såg annorlunda på det hela. Han kallade krigsfångenskapen för "en kostbar tukteskola" och vittnade:

-Jag för min del tillstår att jag aldrig förr så

Philipp Jacob Spener (t.v.) och August Herman Francke (ovan) - två förgrundsgestalter i pietistväckelsen.

trofast, innerligt och andaktsfullt har bett till min Gud som under denna eländiga fångenskap.

Joacim Lyth hade många kamrater, som upplevde tillvaron på samma sätt. Det var en andlig rörelse som skedde - bort från den förstelnade lutherska uniformen "stortron" till ett heligt, rent och personligt kristet liv. Karolinerna började studera Bibeln på egen hand och såg vad som stod skrivet. Man delade Ordet med varandra och bad fritt ur hjärtat.

Efter några år hade krigsfångarna blivit placerade på ett 50-tal orter i östra Ryssland och Sibirien. Trots svårigheterna lyckades karolinerna bevara sin sammanhållning. Det berodde på den starka militära och kyrkliga organisationen, som fungerade även under fångenskapen. Endast ett mindre antal karoliner anslöt sig till den ryska ortodoxa kyrkan, gick i tsarens tjänst och slapp därmed fortsatt fångenskap. De betraktades både som avfällingar och landsförrädare.

Fänrik **Gustav Abraham Piper** var placerad som fänge på en ort i östra Ryss-

land. Där hade han tjugo officerskamrater. De levde i stor nöd och fick försörja sig bäst de kunde. Piper berättade att de på grund av sitt stora elände började fundera närmare över sitt andliga tillstånd. De ville veta mer om den kristna tron men led brist även på andaktsböcker. Hela deras bokförråd bestod av två postillor och en Bibel, där småprofeterna var utrivna. I brist på fältpräst började Piper predika för sina kamrater. Och tillsammans studerade de vad som stod skrivet i de kristna böcker de ägde.

Med tiden fick de karolinska fångarna

pietistiska uppbyggelseböcker, som pietistledaren August Herman Francke i Halle i Tyskland sände till dem. I sina brev till karolinerna betonade Francke det personliga avgörandet för Kristus. Han skrev t.ex. till karolinerna i Tobolsk och berömde dem för deras "goda föredöme i kristen tro". Då påpekade han:

-Gud har förödmjukat er för att upphöja er. Han har låtit er bli besegrade för att ni ska komma till den levande tro som är den seger som övervinner världen. Han har låtit sända er i landsflykt för att ni skulle nå fram till det rätta fäderneslandet. Han har avlägsnat er långt bort för att ni skulle komma desto närmare Honom.

De pietistiska officerarna i Tobolsk började samlas i fria möten (konventiklar), där de läste predikningar av Francke, sjöng psalmer och bad med egna ord. En del fältpräster var motståndare till de här fria konventiklarna. Kyrkoherde **Jöran Nordberg**, som var chef för det svenska fältkonsistoriet i Moskva, fick höra om de andliga motsättningarna mellan karolinerna. Därför skrev han en lång utredning till fältprästerna. Han försvarade

pietistledaren Francke, som han menade hade en sann, bibelförankrad och ren förkunnelse. Då det gällde konventiklarna, ansåg han att de varken var syndiga eller förbjudna så länge andan i dem var god. Kyrkoherde Nordberg uppmanade till och med fältprästerna att själva delta i konventiklarna. Men fältprästerna ville inte följa hans uppmaning. De ville slå vakt om den lutherska uniforma stortron. Men pietisterna vände sig inte mot den lutherska läran i första hand. De var motståndare till likriktningen, den religiösa ljumheten och förstelningen och kyrkans auktoritetskrav för det andliga livet. Pietisterna förkunnade att människorna skulle omvända sig till en sann och levande kristen tro och börja lyssna till Guds Ord. Att de inte blev frälsta genom ritualer som barndop och nattvard blev då en självklar sanning.

Då freden med Ryssland blev under tecknad år 1721, fick krigsfångarna söka sig hem till sina hemländer. De få som fanns kvar i livet. Karolinerna kom också från Finland, Baltikum och Tyskland.

De hemvändande karolinerna gjorde en mycket viktig missionsinsats. Under den långa fångenskapen i Ryssland i tolv år hade hos många officerare och soldater den äldre karolinska gudsfruktan av

luthersk-kyrklig modell växt till en djup och from biblisk tro. Bibeln hade blivit och var pietisternas främsta andaktsbok och fasta stöd i det hårda vardagslivet. I bibelordet fick de uppbyggelse, uppmuntran och tröst men också förmaning och varning. Plötsligt var de omvända karolinerna väckelseevangelister. Så som de tidigare hade svingat sina värjor mot fienden, svingade de nu Ordets skarpa svärd mot det religiösa avfallet i kyrkorna. Flera pietistiska uppbyggelseskrifter översattes från tyskan och spreds som handskrifter eller böcker i hela Sverige. Och vid Riksdagen i Stockholm år 1723 gick pietisterna till angrepp mot det luthersk-ortodoxa prästerskapet. Utan omvändelse och den nya födelsen var det omöjligt att utöva den helige Andes ämbete i enlighet med Guds vilja, framhöll pietisterna.

Kyrkans ledning gick till motangrepp genom förföljelser och förbud. Fältprästen **Erik Westadius** var känd som pietist. Efter hemkomsten till Sverige fick han inte någon befattning i kyrkan. Till slut fick han kontakt med överstelöjtnant **Sten Coyet**, som också han återvänt från den ryska fångenskapen som pietist. Coyet var godsägare och gjorde Westadius till kyrkoherde på sitt gods i Ljungby i

Skåne, trots att Lunds domkapitel gjorde allt för att stoppa Westadius befordran och pietistiska väckelsepredikningar.

Den pietistiska väckelsen spred sig i landet. Vid 1726 års riksdag drev statskyrkan igenom det så kallade konventikelplakatet. Kyrkan vände sig mot den fria väckelsen. Med hot om stränga straff - böter, fängelse eller landsförvisning - förbjöd myndigheterna fria kristna möten. Den nya konventikellagen ledde till att en del av pietismen blev radikalare och kyrkofientlig. Nu fick det vara slut på det religiösa hyckleriet, tyckte man kanske. Och så gick striden vidare. Med tiden fick det pietistiska väckelsebudskapet en bredare folklig förankring. Många väckelsevittnen blev även martyrer. Prästsonen **Sven Rosén** nåddes också av väckelsebudskapet. Han kom att kallas "Trosfrihetens martyr", eftersom det främst var han som vid domstolarna fick föra det fria väckelsefolkets talan. Han dömdes till landsförvisning på livstid.

Det skulle dröja omkring 130 år innan konventikellagen avskaffades. ■

Viktigaste källor: Inre missionens historia av E. J. Ekman, Karoliner av Alf Åberg och Göte Göransson, Fångarnas elände av Alf Åberg.

Löpen såsom denne!

Text: Stina Fridolfsson

-I veten ju, att fastän de som löpa på tävlingsbanan allasammans löpa, så vinner allenast en segerlönen. Löpen såsom denne, för att I mån vinna lönen. Men alla som vilja delta i en sådan tävlan pålagga sig återhållsamhet i alla stycken: dessa för att vinna en förgänglig segerkrans, men vi för att vinna en oförgänglig. Jag för min del löper alltså icke såsom gällde det ett ovisst mål; jag kämpar icke likasom en man som hugger i vådret. Fastmer tuktar jag min kropp och kuvar den, för att jag icke, när jag predikar för andra, själv skall komma till korta vid provet. (1 Kor. 9:24-27)

-Om någon deltagar i en tävlingskamp, så vinner han icke segerkransen, ifall han icke kämpar efter stadgad ordning. (2 Tim. 2:5)

Paulus tar som åskådningsmaterial till sin undervisning exempel från idrottsarenan. Han talar om vad som är fördömligt i idrottsmannens föreberedelse inför tävlingen:

Återhållsamhet i alla stycken. Stadgad ordning. Det gäller att med rätt

diet och träning skapa förutsättningar att vinna segerkransen. Men omedelbart fortsätter aposteln att påpeka en mycket avgörande skillnad mellan idrottsmännen och Jesu lärjungar: Dessa för att vinna en förgänglig segerkrans, men vi för att vinna en oförgänglig.

Löpen såsom denne – men inte för ett ovisst mål, en förgänglig segerkrans som tilldelas bara en, den bäste, den som lyckats härda sin kropp och haft turen att vinna.

Paulus påminner om att Jesu lärjunge inte löper för ett ovisst mål. Nej, än om han ska ta idrottsmannen som föredöme när det gäller självtukt, så är skillnaden mellan den som vinner segerlönen på tävlingsbanan och Jesu lärjunge så stor, ja, lika stor som skillnaden mellan liv och död: Vår kamp gäller inte en förgänglig segerkrans och ett ovisst mål. Nej, det gäller att vinna den oförgängliga segerkransen

och att se den osynlige; det eviga hoppet och säkra målet.

Det finns en segerkrans för den som kämpar efter stadgad ordning. Paulus påminde i sin avskedshälsning till sin andlige son Timoteus om detta:

-Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på »den dagen», och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat hans tillkommelse. (2 Tim. 4:7-8)

Det handlar alltså inte om ett ovisst mål med en vinst som genom ödets nyck kan tillfalla en annan så att jag blir utan.

Nej, rättfärdighetens segerkrans tilldelas alla som älskar Jesu tillkommelse. Det är ett fast hopp som aldrig kan komma på skam och ett säkert mål för tid och evighet!

Älskar du Jesu tillkommelse? ■

Jag älskar din tillkom HER

Bibelstudium från bibelskolan på Bällsta 2006,
Av Doris Díaz från Dominikanska Rep.

Vi andas redan i luften att han kommer. Därför måste vi hålla fast, som hans ord säger. Därför måste vi alltid vara fyllda av honom. Vi får bedja varje dag, varje minut, varje ögonblick: Herre, fyll mig med din ande.

Vi ska läsa litet om vad Herren säger i sitt heliga ord om hur det ska vara vid Jesu tillkommelse.

Vi läser ur Malaki:

-Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag, och vem kan bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom valkares såpa. (Mal. 3:2)

Vi måste vara beredda för denna stora dag. För det är en oerhörd dag, som Malaki här talar om. Vem kan uthärda den? Vi kan uthärda den om vi är tvättade i Lammets blod. Vi som blev frälsta av honom och är hans trogna vittnen måste hålla ut intill änden. Vi ska också läsa ur Matt. 24:

-När han sedan satt på Oljeberget, trädde hans lärjungar fram till honom, medan de voro allena, och sade: »Säg oss när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till din tillkommelse och tidens ände.»

-Ty såsom ljungelden, när den går ut från öster, synes ända till väster, så skall Människosönens tillkommelse vara. (Matt. 24: 3, 27)

Jag vet inte om ni haft möjlighet att se hur ljungelden kommer. Den förvarnar inte, den kommer plötsligt. Det är som ett ögonblick; då man öppnar och stänger ögonen. Vi kan sitta helt lungt, och så, i ett nu, kommer en blix. Ingen vetenskapsman kan säga när en blix kommer. Och på samma sätt ska det vara vid Jesu tillkommelse. Alla profeter har pekat på hans tillkommelse. Det finns många som har profeterat över hans tillkommelse, men de har kommit fel, för de har satt ut

datum. Herren har inte satt något datum. Jesus sa till sina lärjungar: Detta ska vara signalerna; de som vi läser om i Matteus 24. Och det är i uppfyllelsen av alla dessa signaler vi nu lever. Nu fattas oss bara att vänta hans tillkommelse. Och han kommer som en blix. Ingen kommer att kunna förutsäga tid och stund; det kommer att ske i ett ögonblick. Han kommer också som en tjuv om natten. Nu finns så många tjuvlarm. När en tjuv kommer in, sätter larmet igång. Men blixten varnar inte. Den bara kommer – pang! Vi måste vara väl förberedda, för när Herren kommer tar han med sig de sina.

Låt oss läsa i första Korinterbrevet:

-Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande. Men var och en i sin ordning: Kristus såsom förstlingen, därefter, vid Kristi tillkommelse, de som höra honom till. (1 Kor. 15:22-23)

Här läser vi att Kristus är vårt liv; han är den som ger oss det eviga livet. Han kommer för att hämta oss. Men Gud är ordningens Gud. Vi måste ha en noggrann ordning. Som det var vid skapelsen. Skapelsen var inget slumpmässigt som uppstod. Varje dag skapade Gud något. Och det han skapade, skapade han gott och i ordning. Hur skapade han människan? Det finns inget större bevis på hans makt och ordning än den som visas i människokroppen. Jag har studerat den. Det är otroligt vilken ordning varje organism och varje cell har. Varje organ och varje liten cell har sin funktion. Vem är det som representerar oordning och gör onda ting för att förstöra allt som finns? Det är satan. Därför måste vi leva i god ordning. För så som Gud skapade världen i ordning, så ska Jesu tillkommelse ske i ordning.

Vi kan läsa i första Tessalonikerbrevet:

-Såsom ett ord från Herren säga vi eder

nämligen detta, att vi som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse ingalunda skola komma före dem som äro avsomnade. Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren. (1 Tess. 4:15-17)

Här ser vi ordningen. Det blir inte i panik: -Jesus har kommit, nu måste vi skynda oss och springa! Han kom! Nej, allt ska ske i ordning. Skapelsen hade sin ordning. Jesu tillkommelse har sin ordning. Först kommer Jesus. Han ger oss det eviga livet, han är förstlingen sedan kommer de avsomnade, men bara de som har avsomnat i Hans ord. Dessa som dog rena ska lyftas upp först, de ska uppstå. Sedan kommer vi, som fortfarande lever här på jorden. Detta är den fastställda ordningen som Herren har gett oss, för att vi ska kunna glädja oss med Honom i den nya himlen och den nya jorden som han har berett för oss.

Vi kan också läsa vad Paulus säger i andra kapitlet:

-Ty vem är vårt hopp och vår glädje och vår berömmelses krona inför vår Herre Jesus vid hans tillkommelse, vem, om icke just I? (1 Tess. 2:19)

Vi måste glädja oss. Och Jesus Kristus kommer att glädja sig när han ser sitt folk, dem som har hållit ut. De som har tvättat sina kläder, de som är rena och som höll ut i alla vedermödor, de som övervann alla sataniska attacker. När han ser dem, så gläder han sig. Vi läser också i andra Timotiebrevet:

-Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på »den dagen», och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat hans tillkommelse.

nelse, RE!

*Det som vän-
tar oss, är
oerhört. Vi
ska få evig
glädje, evigt
liv. Och det
vinns genom
Guds nåd!*

(2 Tim. 4:8)

De som har älskat hans tillkommelse, ära vare Gud! Vi älskar hans tillkommelse, eller hur? Därför samlas vi och håller fast, för vi älskar hans tillkommelse. Därför måste vi troget hålla ut. Vi läser också i Jakobs brev:

-Så biden nu tåligt, mina bröder, intill Herrens tillkommelse. I sen huru åkermannen väntar på jordens dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den har fått höstregn och vårregn. Ja, biden ock I tåligt, och styrken edra hjärtan; ty Herrens tillkommelse är nära. (Jak. 5:7-8)

Vi älskar hans tillkommelse och måste ha tålamod. Det är som när vi planterar ett frö, då kommer en planta upp. Men om vi inte vårdar den och inte vattnar den varje dag och ger lite gödningsmedel för att den ska växa, så blir den svag och kan inte ge frukt. Det är likadant med

barnen. Då ett barn föds, måste mamman ger kärlek, mat och uppfostran. Utan mat kommer det att dö av undernäring. Utan uppfostran lär det sig ingenting.

Vi kan använda detta exempel när vi talar om Jesu tillkommelse. Vi tog emot frälsningen och blev renade i Jesu blod. Men det betyder inte att vi genast ska flytta hem till honom. Frälsningen är som en planta. Om du inte ger näring, kommer den att dö.

Många kristna som tar emot Jesus till frälsning är mycket brinnande i början. De kommer till mötena, sjunger och deltar. Men efter en tid försvinner de ut i världen. Man frågar sig: var tog den brodern och den systemen vägen? Han kom

bort, är ute i världen, avfälling, som vi säger. Men kanske han hade behövt ett andligt vidrörande. Det får man genom att läsa Guds ord. Bibeln är vår näringskälla. Där har vi våra vitaminer. Om vi inte läser i den, kommer frälsningen att dö bort, försvinna. Därför samlas vi. Därför lovar vi Herren tillsammans. Vi läser Guds ord tillsammans för att få andlig föda. Om vi inte gör det, kommer vi att torka bort, glida ut i världen. Vi måste bevaras i bön. Brinnande, så att Herren finner oss rena; renade, som vi just har läst.

Vi läser också i andra Petrus' brev:

-Ty det var icke några slugt uttänkta fabler vi följde, när vi kungjorde för eder vår Herres, Jesu Kristi, makt och hans tillkommelse utan vi hade själva skådat hans härlighet. (2 Petr. 1:16)

Om vi älskar hans tillkommelse, måste vi tro på Guds kraft. Den kraften

är manifesterad i var och en av oss. Alla som älskar Herren är hans vittnen. Han skapade oss till sin avbild. Han gav oss sin enfödde son som offrade sig på korset för oss. Därför älskar han oss mycket. Då måste vi också älska hans tillkommelse. Och för att älska, måste vi hålla fast. Det är inte lätt, men vi måste fortsätta i Jesu fotspår.

Det som väntar oss, är oerhört. Vi ska få evig glädje, evigt liv och det vinns genom Guds nåd. Låt oss också läsa i tredje kapitlet:

-...medan I förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom himlar skola upplösas av eld, och himlakroppar smälta av hetta! Men »nya himlar och en ny jord», där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte." (2 Petr. 3:12-13)

Nya himlar och en ny jord – ära vare Gud! Där ska rättfärdigheten regera. Där ska vi glädja oss åt Guds närvaro. Men för detta måste vi hålla ut. Vi kan inte vara vankelmodiga; komma och gå, komma och gå. Vi måste se till att vi bevaras i Guds ordning. Vi måste följa hans bud, allt vad han har sagt. För om vi inte gör det, vad ska bli med oss när han kommer?

Om jag, som är doktor, kommer till sjukhusets kontor, och chefen säger åt mig: du måste till imorgon göra det och det för en patient, eller åka till ett kontor och hämta en sak. När jag sedan kommer och ser chefen – vad gör jag då? Om jag har utfört vad han sagt åt mig, kan jag vara glad och

gå fram och säga: -Åh, god dag, se här vad jag har gjort! Men om jag inte har gjort som han sa, så gömmer jag mig, för jag skäms. Därför: låt oss fortsätta och göra vad Herren manar oss, för att slippa skämmas och kunna vänta hans tillkommelse med glädje.

Låt oss också läsa i Jesaja om nya himlar och jord som är oss lovad:

-Ty se, jag vill skapa nya himlar och en ny jord; och man skall ej mer komma ihåg det förgångna eller tänka därpå. Nej, I skolen fröjdas och jubla till evig tid över det som jag skapar; ty se, jag vill skapa Jerusalem till jubel och dess folk till fröjd. (Jes. 65:17-18)

Fröjd – glädje – frid. Det ska vi få i denna nya himmel och nya jord som Herren har lovat oss. Och det han lovar oss, det håller han. Därför måste vi vara honom trogna. För han är trogen. Vi måste hålla oss till honom. Vi vill glädjas och

få detta eviga liv som han har lovat oss. Ära vare Gud! Alla tecken säger oss att han kommer snart. Han är i antågande. Allt vad skriften säger oss, alla tecken är uppfyllda i våra dagar. Vi väntar bara hans tillkommelse. Denna härliga dag. Endast om vi är fyllda av den helige ande kan vi uthärda den med fröjd och glädje, utan skam. Som det står i första Johannes brev:

-Ja, kära barn, förbliven nu i honom, så att vi, när han en gång uppenbaras, kunna frimodigt träda fram, och icke med skam

inför hans tillkommelses stora dag, för att inte bli lämnade kvar, för att inte behöva skämmas, för att kunna fröjdas över det arv som han har åt oss. Denna krona som han har lovat oss. Vi offrar nu mycket vi tycker om och avstår från mycket som skulle glädja oss för att kunna följa hans bud, för att uppfylla hans befallningar till dess att han kommer.

Jesu tillkommelse är nära, syskon. Han står vid dörren. Låt oss vara trogna för att vänta den dagen med glädje. Vi håller fast. Ingenting annat spelar någon

*Vi måste vara
renade inför
hans tillkommel-
ses stora dag, för
att inte bli läm-
nade kvar, för
att inte behöva
skämmas, för att
kunna fröjdas
över det arv som
han har åt oss.*

nödgas gå bort ifrån honom vid hans tillkommelse. (1 Joh. 2:28)

Vi ska inte med skam nödgas gå bort ifrån honom. Vi gör inte som dessa som är olydiga mot Guds bud och tänker: det gör ingenting att jag gör det här. Jag ska göra det bara en enda gång. Sedan ber jag Gud om förlåtelse. Men om han kommer – ska vi då nödgas gå bort med skam? Liksom vi måste skämmas när vi inte gjort det chefen begärt av oss. Ska vi bli tvungna att gömma oss, för att vi inte gjort vad han sagt? Herren ger oss sitt budskap. Han ger oss visdom för att kunna förstå vad han vill med var och en av oss. Vi måste fortsätta troget, syskon. Vi måste förbli i Honom. Förbli, fyllda av hans helige Ande, tröstens ande, till dess att han kommer. Då kan vi ta emot honom utan att skämmas, utan fruktan, utan rädsla. Ära vare Gud! Han är stor, han är mäktig, vi kan se honom i vårt inre. Om han är synliggjord inom oss, kan vi inte ha något smutsigt, för han tycker om renhet. Vi måste vara renade

roll, vi ska få allt nytt. Vi ska få en ny kropp, ära vare Gud! Inget av det vi har här duger, allt är sopor. Allt det materiella är förgängligt, men det vi har inom oss, denna stora frälsning – den måste vi bevara! Herren har gett oss den, och han ber oss att skydda den tills han kommer. Och han kommer snart. Han är redan här! Vi andas redan i luften att han kommer. Därför måste vi hålla fast, som hans ord säger. Därför måste vi alltid vara fyllda av honom. Vi får bedja varje dag, varje minut, varje ögonblick: Herre, fyll mig med din ande. Gör av mig vad du vill! Fyll mig, Herre! Jag vill vänta dig. Jag älskar din tillkommelse, Herre!

Tack för att du är stor, du är mäktig, tack för ditt ord, tack för att du har gett oss det för att veta hur vi ska vänta dig, Herre. Bevara oss, Herre, ge oss din styrka och kraft för att vårda denna stora frälsning som du har gett oss.

Hjälp oss vara redo denna stora dag. Tack, Fader. Amen. ■

I Markus evangelium, det femte kapitlet, läser vi om en kvinna, som i hela tolv år lidit av blodgång, eller svårare blödningar, som en nyare översättning uttrycker det. Det var väldigt synd om den här kvinnan på många sätt, för hon plågades inte bara av en svår sjukdom. Hon var dessutom oren enligt den mosaiska lagen. Detta medförde, att hon blev mer eller mindre socialt utslagen. Hon kunde inte vara med på gudstjänster, varken i templet eller i synagogorna. Hon kunde inte heller umgås med sina vänner. Om hon försökte kontakta eller närma sig sina vänner och bekanta blev ju också de orena. Vi förstår, att de tolv långa åren hade varit en mycket svår tid för henne.

I kapitlets början ser vi att Jesus träffade på en man, som var besatt av onda andar. Den mannen vistades bland gravarna och demonerna gav honom en sådan styrka, att han inte ens kunde bindas med kedjor och fotbojor. Han bara slet sönder bojorna och ingen kunde få makt med honom. Dygnet runt höll han till bland gravarna och sårade sig själv med vassa stenar.

En människa som blivit föremål för en så fruktansvärd besättning upplever förfärliga psykiska kval. Dessa lindrades när mannen istället upplevde fysisk smärta. När mannen fick se Jesus rusade han fram och föll ned för Honom och skrek: "Vad har du med mig att göra, Jesus, du Guds den Högstes Son? Jag besvär dig vid Gud, plåga mig icke."

Andarna i den besatte mannen bad Jesus att Han inte skulle driva dem bort från trakten. I ett av de andra evangelierna står det att de onda andarna bad Jesus att inte befalla dem att fara ned i avgrunden. Av detta framgår tydligt, att helvetet är en så hemsk plats, att inte ens de onda andarna vill komma dit. Jesus botade den här mannen och löste honom, så att han blev fullkomligt frisk och normal.

Vid fullständig läsning av hela Markusevangeliets femte kapitel ser vi således att Jesus kom från ett underverk och var på väg till ett underverk som Han utförde på synagogsföreståndare Jairus dotter, vilken Han uppväckte från döden. Medan Han var på väg för att utföra underverket med den döda flickan utförde Han undret med kvin-

Herren är vår läkare också idag

Vittnesbörd av Sven Thomsson, Nusnäs

nan med blödningarna.

Kvinnans sjukdom var väl inte så ovanlig, men dessvärre mycket svår att bota. Ordet säger, att *"hon lidit mycket hos många läkare och kostat på sig allt vad hon ägde, utan att det hade varit henne till något gagn; snarare hade det blivit värre med henne"*. Tänk, vilken tröstlös situation, mänskligt sett! I ett fall som hennes brukade man tillkalla flera läkare, så många som möjligt. Dessa hade så motstridiga uppfattningar om kvinnans sjukdom och tillrådde henne så olika behandlingsmetoder, att hennes tillstånd förvärrades. Kvinnan var ett fullkomligt hopplöst fall, mänskligt sett.

Men så berättar Skriften något underbart: *"Hon hade fått höra om Jesus"*. När en sjuk människa betraktas som ett hopplöst fall och läkarna står maktlösa, finns det då något mera hoppfullt och underbart än att *få höra om Jesus*? Kvinnan var sjuk och svag, men hon hade också en stark tro. Beslutsamheten och hennes tro fick henne att närma sig Jesus, mitt i folkhopen. Hon närmade sig Honom bakifrån, samtidigt som hon tänkte: *"Om jag åtminstone får röra vid Hans kläder, så bliver jag hulpen"*. Hon rörde vid Jesu mantel och upplevde ögonblickligen helande. Det står att *hon kände i sin kropp att hon var botad från sin plåga*. Guds ord säger: *"Strax uttorkade hennes blods källa"* och om själva källan, roten till det onda dör och torkar ut, försvinner också alla symtom och varje sjukdomskänsla.

Jesus märkte, att i helandeögonblicket gick kraft ut från honom och frågade: *"Vem rörde vid mina kläder?"* Hans lärjungar sade då: *"Du ser hur folket tränger på, och ändå frågar du: 'Vem rörde vid mig?'"* Jesus fick säkert av folkhopen hårda knuffar och känna på vassa armbågar. Men den som knuffas och armbågar sig fram får aldrig uppleva helande eller andra välsignelser av Jesus. Men kvinnans tro, när hon bävande räckte ut sin hand och rörde vid Jesus utlöste Hans helande kraft.

Kvinnans helande var mycket påtagligt. Det fanns inte den minsta tvekan om den saken. Skriften säger klart: *"hon visste vad som skett med henne"*. Ibland när man blir föremål för förbön för helande tänker man kanske: *"Skedde det något nu?"* Man känner efter och funderar: *"Fick jag uppleva något?"* Men i den här kvinnans fall var saken klar. Hon hade upplevt en fullkomlig helbräddagörelse av Jesus. Hon kom fram till Jesus, föll ned för Honom och sade Honom hela sanningen. Då gav Herren henne de uppmuntrande orden: *"Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå i frid och var botad från din plåga"*.

Jesus var på väg till synagogsföreståndarens hus. Jairus var nog rätt otålig vid det här laget och tyckte kanske att Jesus tog sig alltför lång tid. Det kom folk från Jairus hus som lämnade denna rapport: *"Din dotter är död; du må icke vidare göra mästaren omak."* Då skyndade sig

Jesus att tala tro till Jairus och sade till honom: *"Frukta icke, tro allenast."* När Herren kom till synagogsföreståndarens hus fick han se en hop människor, som grät och jämrade sig. Men Jesus sade: *"Varför gråten I och klagen? Flickan är inte död, hon sover."* Då hänlog de egenrättfärdiga människorna åt Jesus. Människorna som hänler åt Jesus och står Honom emot får *aldrig* uppleva någon hjälp eller något ingripande av Herren. Jesus är suverän. Han visade ut hela hopen av trolösa och hänleende människor därifrån. Efter att all otro och allt hånande blivit utdrivet kunde undret ske. Jesus tog den döda flickan vid handen, dödens makt blev bruten och hon stod upp.

Du min vän, som är sjuk och läser detta, förtvivla inte. Jesus är den store Läkaren än idag. Tag emot och praktisera följande: I 1 Petr. 2:24 finns detta löfte: *"... genom Hans (Jesu) sår haven I blivit helade"*. Grip tag om det löftet, ja riktigt klamra dig fast vid det, för löfterna håller och Guds ord är fastare än alla våra känslor. Tänk på att ordet *"I"* gäller just dig och prisa och tacka Jesus, hur det än känns och ser ut att du är helad. Jag har själv praktiserat detta och vet att det fungerar. Efter hand som jag prisade Herren för helande, trots alla smärta märkte jag att jag undan för undan blev bättre tills alla besvären var helt borta. Gud välsigne dig. ■

Ett bärarlag med e

Karin Vidén berättar från ett möte i La Cañada i Dominikanska Republiken

Värmen är tryckande het och tunga mörka moln hänger över området då jag hastar iväg till bönemötet hemma hos vår syster **Fela** i *La Cañada* denna måndag eftermiddag.

Kvinnor skyndar upp på taken för att snabbt få in den torra tvätten innan ovädret bryter loss, samtidigt som de ropar in sina barn som stöjar runt omkring överallt på gatan och som helst av allt vill leka ute i det ankalkande regnet. Alla ökar farten i sina sysslor och även de slöa gatuhundarna masar sig under något tak för att ta skydd.

Den första droppen faller... och på ett ögonblick fullständigt vräker regnet ner över oss. Folk skriker och springer och själv rusar jag just över den lilla trasiga cementbron som leder över kanalen, vilken idag är till brädden fylld med sopor som stinker något ohyggligt. Tre steg till och jag rusar upp på Felas lilla terass där hon och maken **Antonio** leende och välkomnande tar emot mig och hjälper mig in i det lilla rummet innanför.

Där sitter redan några av syskonen samlade tätt tillsammans på den lilla yta som finns, och doften av nybryggt kaffe sprider sig behagligt från köks-

Antonio och Fela utanför sitt hus.

vrån intill.

Regnet är öronbedövande och efter bara några minuter ser vi den sopfyllda kanalen förvandlas till en strid fors och alla sopor drar iväg i vattenmassorna.

Då regnet efter en stund upphör inleder vi med att sjunga några sånger och två grannkvinnor avbryter sig i sina vardagssysslor och kommer in för att få vara med.

En förunderlig närhet och gemenskap upplevs då vi läser Guds Ord och delar med oss av böne- och tacksägel-seämnerna.

Där jag sitter bland mina

syskon i denna enkla husförsamlingsgemenskap påminns jag om Apg 2:46:

-Och ständigt var dag voro de endräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud.

Varje dag samlas vi hemma hos någon av syskonen till bön för ett fruktbärande arbete. Uppdraget blir så påtagligt och kommer så nära då hemmet får vara en bas för evangelisation i närområde och bland grannar. Att vårda om gemenskap i endräkt blir mission.

Vi beder med och för varan-

dra och för våra syskon som inte kan vara med i de dagliga samlingarna.

Vår kära syster **Doris** som är läkare och som ger ut sig fullständigt för att bistå människor som drabbats av nöd och sjukdom. Vi beder för broder **Santos** och bröderna i fängelseförsamlingen i Najayo, och för de syskon som ska besöka dem under veckan.

Vi beder för broder **Isaías** och **Sebastian** som arbetar med husbyget i Palave och som på ett speciellt sätt möter människorna där. Vi beder för **Maria** och **Veronica** och för den uppgift de har bland

hjärta och en själ

skolbarnen och i de hem de når fram till genom barnarbetet. Vi beder för **Yanet** som bor i Palave och som alfabetiserar en grupp kvinnor där, och som behöver stöd och uppmuntran i ett hårt andligt klimat. Hennes ofrälste make **Daniel** är dessutom svårt sjuk i diabetes.

Vi beder för alla de syskon vi har i Palave och för de möten och samlingar som ligger framför i veckan, och för alla de människor vi når genom lördagarnas läkarmottagningar.

Vi beder för Maria och **Theresia** och de andra systor som i sommar ska satsa på barnmöten och andra aktiviteter både i Palave och Las Palmas, för att nå fler barn med budskapet om Jesus Kristus, barnens bästa vän.

Böneämnen är många och syskonen ser det oerhört angeläget att få nämna vid namn de människor de upplever nöd för och även att få bedja för alla syskon i församlingen i Sverige.

Då vi lite senare druckit det goda kaffet och samtalat en stund är det dags bryta upp för att gå vidare i dagens arbete.

Utanför har solen nu tittat fram, soporna har forsat iväg, barnen leker och kvinnorna diskuterar högljutt dagsproblemen alltmedan de sopar undan vattensamlingarna efter regnet.

Luften känns fräschare och lättare att andas, och för oss som kommer från Felas lilla stuga längst nere vid soptippen i La Cañada denna eftermiddag, har ljuset brutit fram på nytt igen även för vår inre människa och sopsamlingen har sköljts iväg! Vilken rikedom då syskon samlas i Jesu namn. Då har han lovat vara mitt ibland oss!

Den av regnet hala gångstigen upp ur La Cañada är bitvis ganska svårframkomlig, men alltid sträcks en hjälpende hand fram från någon förbipasserande på väg uppåt.

Musiken dånar obarmhärtigt från de olika Colmados jag passerar, männen sitter vid sina dominospel, satsar pengar och dricker sprit. Ungdomarna spelar streetbasket mitt i gatan alltmedan svordomarna över missade kast haglar. Bilar tutar frenetiskt, mopeder sicksackar sig fram mitt ibland lekande stojande barn och skabbiga hundar på jakt efter föda i sophögarna.

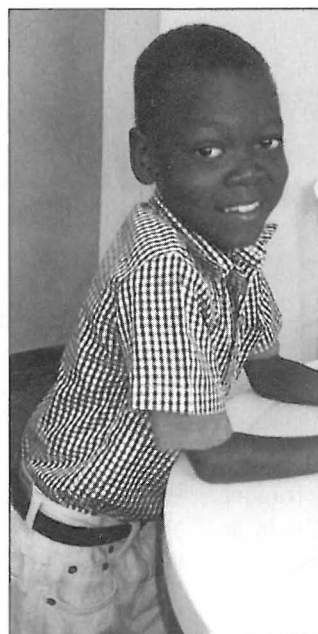
Allt i ett till synes kaos... men det är vardagen här hos oss i Las Palmas. Den dagliga syskongemenskapen hemma i husen är stunder för att hämta kraft och levande ord från höjden för att ge ut så länge dagen varar.

Ett bärarlag med ett hjärta och en själ! ■

Stöd missionsarbetet i Dominikanska Republiken

Att vara på plats ute på missionsfältet och se nöden på nära håll kan vara frustrerande. Fattigdom och sjukdom går ofta hand i hand. Det är en bister verklighet vi dagligen möter i arbetet bland utarmade familjer i Santo Domingos utkanter.

Yefrey är en liten pojke full av livslust som sedan födseln lidit av andningssvårigheter. En av hans lungor har aldrig fungerat. Hans mor Andrea, en fattig haitiska, har ytterligare två små pojkar att ta hand om. Modern

bor med sina tre barn i ett slitet skjul i Palavé och kämpar tappert varje dag för att tjäna ihop några peson till mat åt familjen, antingen genom att tvätta åt någon familj eller genom att sälja någon produkt på något av de närliggande torgen. Då Yefreys hälsotillstånd blev sämre fick modern sluta jobba och istället lägga alla krafter på att försöka hjälpa pojken att få vård. Förutsättningarna fanns dock inte eftersom all sjukvård kostar pengar så Andrea blev sittande hemma med

Yefrey utan någon att vända sig till i sin nöd.

Sedan något år tillbaka kom Andrea med sin son till Comunidad Maranata's missionscenter i Palavé och frågade vädjande om vi kunde ta oss an pojken. Han hade tidigare gått i samhällets skola men klarade inte längre av den miljön. Han fick börja studera i en av de skolgrupper Veronica och Maria har ansvaret för.

Ganska snart började vi få grepp om hur allvarligt sjuk pojken är varför vi såg till att han fick komma till sjukhuset. Det har med tiden blivit många besök på olika laboratorier och sjukhus och inom kort kommer Yefrey att opereras för att rädda den lunga som fortfarande fungerar. Det som återstår är ytterligare några provtagningar för att fastställa vilken åtgärd som ska vidtas.

Bed till Gud för Yefrey och hans familj. Var även med och bidra ekonomiskt för att möjliggöra Yefreys och andra nödlidandes rätt till adekvat vård. Vi har fått för intet så låt oss också ge för intet. ■

**Maranataförsamlingen förmedlar
din gåva, PG 44 10 05 - 6**

Det nya förbundets härlighet och möjlighet

Tage
Johansson

Förbund – ett

ömsesidigt förhållande

Vi får först ställa oss den frågan, vad menas med förbund. Bibeln är ju indelad i två förbund; gamla och nya förbundet. Förbund är ett ömsesidighetsförhållande, en överenskommen melle mellan två parter som åtager sig ömsesidiga förpliktelser. Förbundets grundtanke är gemenskap. Gud upprättar gemenskap med människan, för att knyta kärlekens band. (2 Kor. 11:2) En måltid i bibeln var ofta ett uttryck för att knyta vänskapsband. Jesus säger i sändebrevet till Laodicea:

...om någon öppnar för mig, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. (Upp. 3:20)

Förbund – krav eller erbjudande

Ett förbund kan uppfattas som ett krav eller erbjudande. En rätt insikt hjälper oss att uppleva det som ett erbjudande, om vi väljer att lyssna till förbundets ord. Hemligheten är när Jesus blir förbundets uppfyllelse. Detta förebildas i Gamla förbundet genom att förbundets tavlor lades i arken, som är en förebild till Kristus. Först slogs tavlorna sönder, men nästa gång Mose

fick dem av Gud, blev de lagda i arken.

Hemligheten är alltså när Kristus blir ordets uppfyllelse i oss. Kristus i oss, vårt härlighetshopp. (Kol. 1:27)

Undervisning i alla stycken

Det nya förbundet, med dess möjligheter kommer till människan, genom ordets undervisning på samma sätt som då Mose, efter det att Gud hade visat honom en mönsterbild, om vilken Gud sa: "Se till att du i allt gör efter mönsterbilden", skulle för att sedan förverkligas, noggrant förmedlas genom undervisning.

I 2 Tim. 4:2 står det om en undervisning i alla stycken. Kristus tar gestalt i oss i proportion till hur mycket plats vi ger rum för ordets undervisning i våra hjärtan. (Ef. 4:15) När detta sker, blir ordet, som är Kristus, synliggjort i hela vår vandel.

Det blir som det står i 1 Petr. 1:15 en helig vandel. En vandel som är värdig Kristi evangelium. Guds ord blir synliggjort i våra gärningar, i vårt tal, i vårt kroppsspråk och vårt sätt att kläda oss, osv. Hur man bör förhålla sig i Guds församling. (1 Tim. 3:15)

Nya förbundets stad

Det nya förbundets stad upprättas genom en gudomlig ordning. Om församlingen skall utgöra och vara en stad som Jesus talar om i Matt. 5:14, måste den vara uppförd enligt det himmelska stadsbyggnadskontorets ritning. Den andliga innebörden beträffande församlingen som en stad på ett berg, är mycket intressant. När människor som inte känner Gud bygger en stad, placeras inte ens en

så ringa detalj som en lyktstolpe på fel plats eller något annat föremål på måfå. Nej, det följer en bestämd ordning. Hur mycket viktigare är det då inte att Guds ordning blir upprättad. Paulus gladdes sig när han såg den ordning som var rådande i Kolosse. (Kol. 2:5)

Trons lydnad

Gud vill i denna tid upprätta trons lydnad. Paulus skriver till Korinterna att när lydnaden fullt har kommit till valde bland dem, då är vi redo att näpsa all olydnad. (2 Kor. 10:3-6)

Trons lydnad är inte svår att uppnå. Om det nya förbundet får plats i våra hjärtan, blir det som det står i Rom. 6:17; att de hade blivit av hjärtat lydiga att följa den lära som hade givits som mönsterbild. Jesus sa: "Om någon älskar mig, så håller han mitt ord." (Joh. 14:23)

Nya förbundet upprättas genom att människan öppnar sig för Anden som utgjuter kärlek i hjärtat till undervisningen om mönsterbilden. Det stora avfallet i ändens tid har sin grund i att människorna inte ger kärleken till sanningen rum. (2 Tess. 2:10)

Det står i Hebr. 4:2 att på Gamla förbundets tid, blev det löftesord de fick höra till intet gagn, eftersom det inte genom tron blev upptaget i deras hjärtan.

Äta hela lammet

Hur kan vi då uppleva nya förbundets kraft och härlighet; uppleva att han får lägga sina lagar i våra sinnen

IDROTTENS BABYLON

och skriva dem i våra hjärtan? Det sker när Kristus får den plats han skall ha i våra liv. Budskapet till Israels folk var tydligt och klart. Man skulle äta hela Lammet. (2 Mos. 12:9) Jesus själv talar i Joh. 6:56 om att dricka hans blod och äta hans kött. Det vill säga att han får förena sig själv med oss igenom sitt blod som talar om hans *liv* och hans kött som talar om hans *ord*.

Kompromiss och en delad håg vårt hinder.

Om man nu hörde hans röst och höll hans förbund, så skulle de vara hans egendom framför andra folk på jorden och vara ett rike av präster; ett heligt folk. Det är vårt kompromissande och vår delade håg som hindrar oss att uppleva hela det nya förbundets härlighet. Det står i 2 Mos 40:33-35, att när Mose hade fullbordat allt arbete enligt mönsterbilden, uppfylldes tabernaklet av Herrens härlighet.

Det går aldrig att köpslå med människor som inte vill ha hela Kristus; som vill ha utrymme för sitt eget synsätt och som inte är förankrade i Ordet. I 2 Mos. 32:29 står det om att Levi barn, som fick taga handfyllning till Herrens tjänst och fick erfara hur välsignelsen kom över dem, på grund av att de hade stått emot sina egna söner och bröder. Problemet för folket som Gud kallade ut från Egypten, och som det står så underbart att han tog dem vid handen och förde dem ut, men som sedan inte förblev i hans förbund. Likadant var det med det folk som drog ut från Babel. Man förde något med sig ut som inte var förenligt med Gudsuppenbarelsen.

Hade inte Mose liksom Esra och Nehemja gjort upp med dessa ting, hade Guds verk inte kunnat gå vidare. Det är två ting förbundet innehåller: Ordets skarpa svärd, som verkar åtskiljande, men också det som förenar till Andens enhet, där man blir ett hjärta och en själ. ■

Boken "Det moderna Babylon" av Gunnar Sundberg gavs ut på Kneipens förlag år 1943. I förordet presenteras han av pingstpionjären Georg Gustafsson, och vi citerar här några rader:

-Denna bok är ett mäktigt väckelserop, som berör ett område, vilket

för alla som läser den borde vara en mäktig tidspredikan. (- - -)

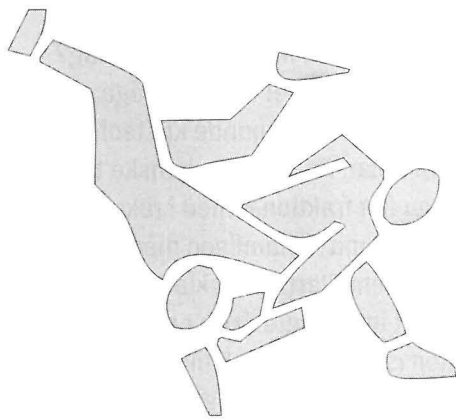
En särskild eloge må givas författaren för den klarvakna blick, varmed han iakttagit den s.k. Idrottsväckelsen. Man tänker osökt på de ord Jesus uttalat i Joh. 5:44: "Huru skullen I kunna tro; I som tagen emot pris av varandra och icke söken det pris som kommer från Honom, som allena är Gud?" (- - -)

Denna bok har samma budskap till oss som Herren genom profeten Sakarja: "Upp Sion! Rädda dig, du, som nu bor hos dottern Babel!"

Vi publicerar här ett utdrag ur det i förordet omnämnda kapitlet, som har ovanstående rubrik. Det publicerades i Midnattsropet nr 5 1996, och vi ser det angeläget att publicera igen nu, då det har en skriande aktualitet:

Idrottsväckelsen rullar fram som en lavin över hela vår jord. Med flygande fanor rycker den fram till seger i alla länder. I massor likt myrstackar samlas människorna för att se de glänsande spel, som presteras av de agerande offren. Allt och alla engageras i denna väckelse, utan hänsyn till tro och åskådning. Har man inte muskulatur, hjärta och nerver till att vara med i gastkramningen på arenan, så har man sin givna plats på åskådarläktarna, där man som sann entusiast bäst dokumenterar sig genom att heja och applådera, slänga käppar, hattar, paraplyer och program i luften, vissla, tjuta och bulta framförsittande i ryggen m.m. Man kan sannerligen inte klaga på glöden i denna väckelse! Den slår broar över alla tros- och åskådningsklyftor såväl som politiska dito. Den engagerar i sin tjänst alla tidens krafter. Stat och kyrka, dags- och veckopress, arbetare- och arbetsgivarorganisationer.

Bland studenter, militärer, affärsmän, poliser, brandkårer, statsmän och otaliga andra går väckelsen fram. Män och kvin-

nor, stora och små, fattiga och rika, höga och låga ryckas med. Det har även hänt, att frälsta människor ha blivit gripna och intresserade av denna idrotts- och avgrundsväckelse. Intresserad måste man vara. På ett sätt. Ty det är intressant att se, vilken genial uppfinnare och

Forts. sid. 29

DOPET

Från ett förenande band till en tvistefråga

Stig Andreasson

Sakramentalismen i sökarkluset, del 3.

I urkristen tid var dopet ett av de band som förenade de kristna till ett hjärta och en själ. Dopot markerade också en radikal gräns mellan kristna och icke kristna.

Så var det då. Men hur är det idag? Numera är dopet en tvistefråga som klyver den bekännande kristenheten i två delar. Ja, vi måste kanske ta ännu fler fraktioner med i räkningen. Dopläror är nämligen många. En sak är emellertid helt klar. Eftersom dopet inte längre är en enande faktor men istället en orsak till splittring, så måste det vara fel någonstans.

Vad är orsaken till splittringen och förvirringen i dopfrågan?

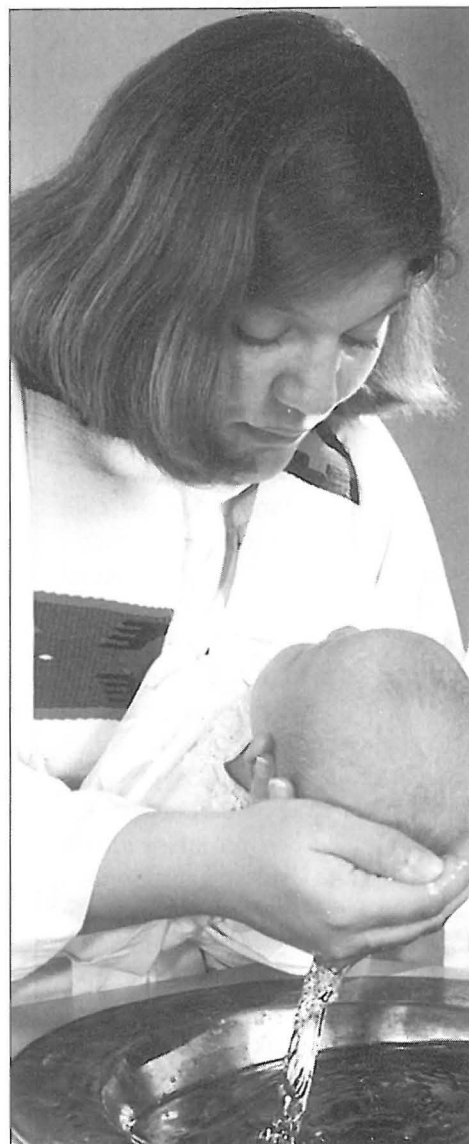
I den här artikelserien riktar vi sökarkluset mot sakramentalismen. Vi har redan påvisat att denna företeelse har sina rötter i den religionsform som växte fram i den romerska statskyrkan på Konstantins tid.

Då började gradvis ett avfall från urkristen tro. Detta skedde genom påverkan från utombibliska källor, främst från antikens mysteriereligioner. Både dop och nattvard blev därför så småningom betraktade som "sakrament" (mysterier) med mer eller mindre magisk verkningskraft. Detta utvecklade sig sedan vidare i den katolska kyrkans sakramental religionsform.

Reformatörerna bröt delvis med den katolska frälsningsmagin. Men både då det gäller synen på församlingen samt betydelsen av dop och nattvard har många protestantiska kyrkosamfund behållit åtskilligt av arvet från katolicismen. Olika väckelserörelser har under historiens gång fört många kristna tillbaka till Nya testamentets dopundervisning. Men någon enhet har vi inte kommit fram till ens bland bibeltroende kristna.

Varför är då dopfrågan så svår att komma tillrätta med? En av orsakerna är utan tvekan att traditionerna sitter djupt hos många. Den sakramentalistiska dopsynen förfäktas mest av de stora folkkyrkorna som har ett dominerande inflytande i många länder. Min övertygelse är att Nya testamentes doplära är mycket enkel och klar. Men det är mycket svårt för de flesta av oss att läsa Guds Ord utan förutfattade meningar. Vi läser in våra fäderneärvda uppfattningar och invanda tolkningar i bibeltexter som egentligen säger något helt annat. Trots dessa svårigheter gör jag ett försök att jämföra den sakramentalistiska dopsynen med Nya testamentets enkla undervisning. Så får läsaren själv avgöra vad som är trovärdigt.

För att få en rätt insikt i alla kristna

trosfrågor måste vi gå till källan. Och den har vi i vårt Nya testamente. Allt som inte klart och tydligt stämmer med Nya testamentets undervisning måste vi avfärda som spekulationer och männis-

komeningar. Detta gäller också dopet. Kyrkohistorien kan liknas vid en flod som tyvärr har förorenats av mångt och mycket under seklernas lopp. Men Gud vare tack att källan är ren och oförfalskad.

Detta betyder att vi inte betraktar varken nutidens stora teologer eller frikyrkorörelsens giganter som absoluta auktoriteter. Vi lyssnar inte i första hand till reformatörerna eller kyrkofäderna för att få ljus och klarhet. Vi kan ha både respekt och beundran för många av dem. Men för att få säker kunskap går vi till källan i Guds eget Ord.

Hur praktiserades dopet i urkristen tid?

Vid ingången till Nya testamentet möter vi den store vägröjaren Johannes Döparen. Hans uppgift var att bereda vägen för den Messias, som snart skulle träda fram, Jesus Kristus själv. På vilket sätt utförde Johannes sin gärning? Jo, han predikade omvändelsens dop till syndernas förlåtelse. (Mars 1:4). Själv sade han: *"Jag döper er i vatten till omvändelse."* (Matt. 3:11) Skaror av människor gick ut för att höra Johannes förkunnelse. Den var radikal och handlade både om Guds dom över de obotfärdiga och om syndernas förlåtelse för dem som ville omvända sig. Johannes ställde inte sig själv i centrum. Han sade till folket att det var på den som skulle komma efter honom, det är på Jesus, som de skulle tro. De som blev gripna av förkunnelsen lät döpa sig i Jordanfloden och bekände därvid sina synder. (Matt.3:6) Vi kan säga att omvändelsen både var Johannesdopets villkor och resultat.

En del fariseer och saduceer kom också för att bli döpta. De var alltså inte motståndare till själva dopshandlingen. Men de accepterade inte villkoret. De böjde sig inte för omvändelsekravet. De ville bli döpta för att genom den blotta dopshandlingen undkomma den kommande domen. Till dem sade Johannes:

-Huggormsyngel, vem har sagt att ni kan slippa undan den kommande vreden? Bär då sådan frukt som tillhör omvändelsen. (Matt. 3:7-8)

Sant skriver **Ivar Wennfors** att

-Dessa Johannes ord vid detta tillfälle innebär den kraftigast tänkbara gensaga mot en sakralt-magisk syn på dopet.

Skiljer man dopet från omvändelsen förlorar det sin ursprungliga mening.

Johannes dop hörde förberedelsens tid till. Sedan Jesu frälsargärning blivit fullbordad ersattes det av dopet till Kristus

i den treenige Gudens namn, enligt Jesu egna ord.

-Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar; döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut. (Matt. 28:18-20)

Den underbara bok som heter Apostlagärningarna vittnar om hur apostlarna praktiserade denna Jesu befallning. De gick ut och förkunnade evangelium för människorna. Det betyder att de förkunnade frälsningens väg genom omvändelse och tro. Sakramentalismens förkämpar har ibland tolkat Jesu missionsbefallning på sitt eget vis. De säger att döpdandet kommer före lärandet i denna Jesu befallning. Dopet skulle därmed kunna gå före Ordet och vara

sker genom förkunnelsen av evangelium. Lärandet, som följer på döpdandet, avser uttryckligen dem som genom Ordets förkunnelse och dopet blivit lärjungar. Det är ju precis så det hela tiden går till i apostlarnas verksamhet.

Efter Petrus mäktiga och andefyllda predikan på Pingstdagen blev många väckta över sin andliga ställning och deras brännande fråga var som ett enda stort nödrop: *"Bröder, vad skall vi göra?"* Svaret var klart och tydligt:

-Omvänd er och lät er alla döpas, så ni får förlåtelse för era synder. Då får ni den helige Ande som gåva. (Apg. 2:37-38)

Petrus vädjade också till dem med många andra ord. Bland annat sade han: *"Låt frälsa er från detta vrånge släkte."* Lukas sammanfattar Pingstdagens väckelse och dess följder med orden:

-Herren ökade församlingen dag efter dag med dem som lät sig frälsas. (Apg.2:47)

Lägg märke till dessa bibliska uppmaningar! "Låt frälsa er! Låt döpa er!" På andra ställen i Nya testamentet har vi liknande uttryck: "Låt försona er med Gud! Låt er uppfyllas av Ande!" Det svenska ordet "låta" betyder "att medgiva, tillåta, acceptera att något sker, men också att föranleda, ombesörja anbefalla att det skall sker." Att låta sig frälsas och att låta sig döpas är alltså ett personligt bejakande till någonting. Man tar emot sanningens budskap och böjer sig för det i lydnad.

Tro och omvändelse föregår dopet. Det finns inga undantag för den regeln. De första kristna i Samaria kom till tro genom Filippus verksamhet. Apg.8:12 säger:

-När de hade börjat tro på Filippus och hans budskap om Guds rike och Jesu Kristi namn, lät de döpa sig, både män och kvinnor.

Filippus fick också vinna den etiopiske hovmannen för Kristus. De färdades ett stycke tillsammans i en

vagn. När de kom till ett vatten frågade hovmannen:

-*"Se, här finnes vatten. Vad hindrar att jag döpes?"* Filippus sade till honom: "Om du tror av hela ditt hjärta, så kan det ske". Han svarade och sade: "Jag tror att Jesus Kristus

det grundläggande för lärjungaskapet. Men denna tolkning bortser totalt från det faktum att Jesu order börjar med uppmaningen att göra folk till lärjungar, alltså att vinna själar för Kristus. Detta

är Guds son." Och han lät vagnen stanna, och de steg båda ned i vattnet, Filippus och hovmannen och han döpte honom. (Apg.8:36-38)

Dopet skedde så gott som alltid i mycket nära anknytning till omvändelsen. Både purpurkrämerskan Lydia och fångvaktaren i Filippi döptes omedelbart efter att de hade kommit till tro. Vi påstår inte att det inte förekommer mer gradvisa och mindre plötsliga omvändelser också på apostlarnas tid. Så verkade det ha varit i Antiokia i Pisidien där Paulus höll en mäktig och upplysande predikan i judarnas synagoga. Efteråt bad folket apostlarna att de nästa sabbat skulle tala till dem om samma sak. (Apg. 13:42) De ville alltså veta mer. Följden blev att ganska många judar och skaror av hedningar kom till tro efter nästa sabbatsmöte. Men antingen omvändelsen inträffade plötsligt eller mognade fram gradvis åtföljdes den utan dröjsmål av dopet i vatten.

Varför övergav man apostlarnas ursprungliga doppraxis?

Så gott som alla vederhäftiga teologer i vår tid medger att det apostoliska dopet var ett dop av troende och nyomvända, alltså nyblivna kristna. Likaså att dopet i urkristen tid skedde genom full nedsänkning i vatten. Till och med **Crampons** katolska bibel på franska har en fin kommentar, som jag ofta har citerat vid dopmöten i Frankrike. Den lyder i huvudsak så här:

-Dopet utfördes ursprungligen genom nedsänkning, som symboliserade begravning och därmed död. Men den döpte sänktes ned i vattnet för att omedelbart stå upp igen och detta påminde då om en uppståndelse. Denna den döptes död från synden och uppståndelse till ett nytt liv skapade ett starkt solidaritetsband mellan den troende och hans Herre, ett band som nästan kan betraktas som organiskt och som kan jämföras med vad som sker då en kvist ympas in på en trädstam.

Jag blir full både av begeistring och vemod då jag läser dessa ord. Abotten Crampons undervisning skulle utan tvivel skapa hänförelse i vilken döparförsamling som helst idag. Men i den kyrka han själv tillhörde finns det inte ett spår av denna fina undervisning - varken i teori eller praktik.

Varför övergav man då den urkristna dopmodellen? En nutida lutheran ger en närmast komisk förklaring:

-Att man slutade med nedsänkning i vatten berodde på det kyliga klimatet och risken för allvarliga förkylningar.

De flesta menar dock att övergivandet av den urkristna linjen hade helt andra orsaker. I mina unga år hörde jag den lärde missionsteologen **Bengt Sundkler** tala i några möten. Han var specialist på afrikansk missions - och kyrkohistoria. Vad dopet beträffar hade han emellertid åsikter som undergräver den urkristna tron. Så här skriver han om de första kristna som en minoritet i hednisk miljö:

-Runt omkring den lilla församlingen härskade hedendomens mörker. Alla hedendomens andemakter hade blivit fientligt stämda gentemot barnen och traktade efter deras liv. Barnen behövde frälsas ur demonernas våld. Denna situation måste leda till barndopets införande. Dopet av helt små barn har först utövats som nöddop. Var ett barn dödssjukt, sköt föräldrarna alla betänkligheter mot barndop åt sidan och behärskades av förhoppningen att dopet i kraft av sin gudomliga instiftelse och inneboende magiska kraft skulle giva barnet en plats i de saligas paradis. Också denna situation måste leda till barndopets införande. (Något förkortat citat)

Vi bryr oss inte om att diskutera huruvida Sundklers historieskrivning stämmer med verkligheten eller inte. Men om den stämmer är det anmärkningsvärt att Sundkler kan betrakta den som fullt naturlig och acceptabel, ja nästan oundviklig. **Hjalmar Holmquist** ger i sin kyrkohistoria en annan tolkning av denna avvikelse från urkristet mönster. Han säger att den berodde på "en missuppfattning av Jesu evangelium och ett undanträngande av det personliga i gudsdyrkan för ett kultiskt mysterieväsen." Avvikelsen berodde med andra ord på ett andligt avfall. Enligt Sundkler var det skräck och rädsla för hedendomens andemakter som gjorde att de kristna började praktisera spädbarnsdop. Det är i och för sig ett märkligt erkännande från en representant för barndopet. Det var med andra ord bristande tro på Guds bevarande makt som orsakade barndopets införande.

Om det s.k. "nöddopet" måste vi säga några ord. I den Augsburgska bekännelsen fördömer lutheranerna "vederdöparna" för att de trodde att spädbarn kunde uppnå saligheten utan dop. I modern tid har man ofta sagt att Gud inte har bundit sig till dopet, även om vi är nödsakade att praktisera det. Ett litet barn som dör kan alltså bli frälst utan dop. Dock förrättas nöddop också i vår tid. En norsk sjukhuspräst berättar att han ofta blev ombedd att förrätta nöddop om ett nyfött barn inte var vid god hälsa. En äldre präst såg honom

ofta springa i sjukhuskorridoren med ett handfat fullt med vatten. Han var då på väg till ett "nöddop." Efteråt frågade den gamle prästen sin yngre kollega om han nådde fram i tid. Svaret var jakande och det såg även ut som om barnet skulle överleva. Den gamle prästen gjorde då följande kommentar: "Vi har verkligen en underlig teologi om vi menar att ett nyfött barns eviga öde avgörs av hur fort du kan springa genom korridoren med ett vattenfat."

Vår säkra tillflykt - dopet eller Jesu kors?

Lutherska teologer säger ofta att vi som inte tror på spädbarnsdopets nödvändighet har en ytlig uppfattning av människans syndafördärv. Vi minimiserar arvsyndens och människans absoluta behov av frälsning. Detta är en mycket förhastad slutsats. Man kan tro på Bibelns lära om människans syndafördärv utan att tro på barndopet. Det är sant för oss alla vad psalmisten säger om sig själv: "I synd är jag född." Men läser vi kapitel 5 i Romarbrevet så ser vi att Kristi försoning är den fullkomliga lösningen på syndafördärvets problem. Det kan sammanfattas i sångversen: "Allt vad vi i fallet miste, vi i Kristus fått igen." David Hedegård översatte 2 Kor. 2:19 i följande ordalag:

"Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv." Från Guds sida är alltså försoningen ett fullbordat faktum. Därav följer att varje barn föds in i en försonad värld och har lika mycket del i försoningen som det har del i syndafördärvet - tills det personligt kan motta eller förkasta frälsningen. Då blir uppmaningen i samma kapitel aktuell: "Låt försona er med Gud."

Innan den upplevelsen kan bli aktuell behövs ingen speciell ceremoni för att frälsa de nyfödda barnen. När man förde små barn till Jesus sade han att Guds rike var deras tillhörighet. Trots att de inte var döpta och trots att varken Jesus eller hans lärjungar döpte dem. Men vår Frälsare tog emot de små och välsignade dem. Jag frågar: Vem har den mest ytliga synen på syndaproblemet - de som tror att några droppar vatten på barnets huvud löser det hela eller de som betraktar Jesu försoningsverk som den enda och fullkomliga lösningen? Under alla förhållanden måste det vara säkrare att ta sin tillflykt till Försonarens kors än att sätta sitt hopp till magiska krafter i religiösa ceremonier. ■

-Jag fick en arabisk bibel...

Forts. fr. sid. 3

-Människorna är så påpassade, de vågar inte säga eller visa att de är kristna. Inte heller är det särskilt enkelt att komma i kontakt med dem. I Sverige hade jag fått några telefonnummer till kristna vänner. Bara en svarade. Men där fick jag goda nyheter. Samma dag som jag ringde skulle det bli en kristen konferens för evangeliska kristna där troende särskilt från Tunisien och Marocko skulle samlas. Där fick jag kontakt med en hel del troende bland de 50 deltagare som var med.

-Nog var det lite egendomligt, tyckte jag nog, att där talade man om att det var sporten som, skulle vinna människor för Gud. "Sport-ämbetet" kan man väl fritt översatt kalla initiativtagarna till konferensen. Jag fick i alla fall träffa troende där.

-3-4 månader innan friåret gick ut var jag med på en annan konferens, där inte spor-

ten stod som främsta medel att nå människor,

-Det var ett veckoslut i ett isolerat hus på landet. Man bodde och åt tillsammans, samtalande och läste bibeln. Det fanns ingen speciell ledare och alla fick säga något. Högst 20 personer samlades, blev gruppen större, delades den.

Man gör så för att lättare kunna samlas utan att väcka misstankar om nån slags otillbörlig eller otillåten verksamhet. Najib visade bilder från tiden i Marocko och berättade om hur troende i hans hemland har det. Villkoren är tuffare där, man måste vara försiktig, men också väldigt övertygad innan man tar steget att bli en evangelisk kristen.

Religionsfriheten finns visserligen inskriven i Marockos lag. Var och en har rätt att utöva sin egen religion. Men då islam omfattar hela livet, också det politiska, kan det ändå bli svårt för den som vill bli kristen. Familj och vänner utövar ett oerhört inflytande och barnen bor också i för-

äldrahemmet längre än vad ungdomar vanligtvis gör i Sverige.

När barnen ska gifta sig har föräldrarna synpunkter på vem som är lämpad som att genom giftermål inlemmas i släkten. Att barnen inte vill acceptera föräldrarnas förslag, de vill inte gifta sig med en muslim, utan söker en kristen att dela sitt liv med därför att de själva är på väg in på trons väg, då blir det oundvikligen konflikt med familj och släktingar.

Hur ska man gå tillväga att nå människor i ditt hemland, hur ska evangelisationen bäst bedrivas?

-Den mest effektiva evangelisationen är genom radion. Man når långt och får kontakt med människor som kan bo långt borta. Jag var själv med i en by som varken hade elektricitet eller indraget vatten. Vi kom fram till adressen, ledda av en mobiltelefon. Det var kolsvart ute, när vi hittade fram till en sökande familj och hade med oss biblar och andlig litteratur.

När Najib beskriver hur man går tillväga verkar det vara rigorösa säkerhetsåtgärder och många led innan man slutligen kommer i kontakt med kristna. Varje vecka rapporteras om nya kontakter. Man träffas 4-5 gånger innan personen ifråga godkänns.

Det finns olika grupper som arbetar, de får hjälp av ekonomisk karaktär från olika länder, en grupp får medel till hyra av lokal, telefon etc från en grupp i Sverige.

1995 startade någon slags revolt mot de kristna missionärer som fanns i landet och de troende tar nu själva hand om evangelisationen med den hjälp och det bistånd de får från andra länder.

Najib ska snart resa till Marocko igen. Tillsammans med Margit och Henry, som många år arbetat i muslimska länder ska han nu sprida litteratur och biblar, träffa evangeliska troende och försöka nå också andra.

Vi väntar nu rapporter från resan och tiden därefter. ■

-Jag vill bli nyfrälst!

Text: Märta Berg

-Jag vill bli nyfrälst!

Ja, det var vad den lilla pojken sa när det var dags för bönemöte med handpåläggning. Och nog har jag under livets olika skeden känt samma behov - käre gode Jesus, låt mig få ett sådant där nyfrälsningsmöte med dig!

Nu har jag tittat på OS - längdskidåkning - och sett hur de starkaste och mest vältränade åkare plötsligt blivit, som kommentato-

terna säger "stum".

Man har åkt på samma sätt med samma utrustning, gjort som alla de andra med armar och ben, beteendet oförändrat, men funnit sig om-åkta av en eller flera och gått miste om medaljen. Och jag har tänkt. Att precis sådär blir det ibland. Många goda råd har jag hört genom åren, man ska läsa bibeln varje dag, man ska be oavslåtligen etc. Visst ska man det, men jag undrar ändå. Finns det någon som

aldrig upplevt att man blir "stum"?

Finns det ett universalmedel mot den andliga stumheten? Kanske är den inte ens andlig fast vi upplever det så? Tänk om det är kroppen som inte fått den vila och den mat den behöver, eller de psykiska krafterna som tömts ut? Och så blir det grus i hela maskineriet.

Oavsett vad som orsakar våra kraftbortfall, för de inträffar ju trots att vi gör allt

det där man ska, så finns det chans att bli nyfrälst. Och jag tror det är nödvändigt att stumna ibland, kanske för att Herren ska få möjlighet att påminna oss om förnyelsen, hur viktig den är. Mannat var ruttet nästa dag, inte sant? Ny dag - ny nåd.

För min del vill jag gärna bli nyfrälst - den här dagen.

Golgata källa flödar! ■

Bespottarnas tid

Forts. fr. sid. 5

vittnen och man vill inte heller lyssna till medicin eller forskning. Man har arbetat med dessa frågor, och vill vända upp och ner på alltsammans.

Det finns fler exempel. Vi läser i Ord-språksboken igen:

-Bespottaren söker vishet och finner ingen,

Det är bara genom ett enträget umgänge med Skriften som löftets realiteter blir verkligt gripbart för oss. Stigen blir framkomlig.

men för den förståndige är kunskap lätt.
Ordspr. 14:6

Även i nästa kapitel har vi något som talar liknande.

-Den lates stig är såsom spärrad av törne, men de redliga hava en banad stig. Ordspr. 15:19.

Det här gäller naturligtvis på livets alla områden. Där man är idog, där lär man sig också efterhand att ta sig fram. Det gäller också ifråga om umgänget med löftesordet om Jesu tillkommelse. Umgås vi ofta, gärna och flitigt med det, så får det fäste. Vi får tag i det. Men tycker vi att vi kan ta lätt på det, då blir vår stig spärrad av törnen. Hur bär man sig åt då man söker vishet? Bespottaren söker vishet och finner ingen. Det låter som ett tragiskt öde.

Skriften säger att då Jesus kommer, räddar han undan den kommande vreden. Men för att det ska vara naturligt för oss att tänka så, får vi inte släppa Ordet. Det är bara genom ett träget umgänge med Skriften som löftets realiteter blir verkligt gripbart för oss. Stigen blir framkomlig. Vi förstår att förhålla oss till honom, till löftet om hans tillkommelse på ett sådant sätt som det är meningen vi ska göra.

Grundorsaken till de attityder man möter i Petri andra brev, kan vara att man inte kommer tillrätta med det perspektiv som Skrifterna ger av Jesu tillkommelse. Det perspektiv Jesus själv ger i sitt tal på Oljeberget. Det perspektiv som hans apostlar ger. Man kommer inte tillrätta med det, därför att kött och blod kan inte

förstå detta. Om det profetiska ordet ter sig så motsägelsefullt för oss att vi inte kan få det att gå ihop med våra naturliga förståndsgåvor, så får vi bedja om vishet. *"Ingen profetia i något skriftens ord kan genom människans naturliga kraft uttydas."*

En människa kan av naturliga skäl inte vilja vad Uppenbarelseboken, Danielsboken eller de andra profetiska skrifterna talar om. Inte heller kan en människa önska producera eller prestera ett sådant tal. Det innehåller så oacceptabla moment för människan, så här är det nödvändigt att Gud utför ett verk med oss. Det kallas för hjärtats omskärelse, och har med den nya födelsen att göra och att vi får vishet från ovan.

Om vi inte förstår är risken att vi är i detta läge: Bespottaren söker vishet och finner ingen. Det beror på vilka källor man söker i. Denna världens vishet kan aldrig hjälpa oss när det gäller det Guds ord talar om.

En bespottare hör icke. En bespottare finner icke.

Absalom var ett exempel på en bespottare. Det är inte säkert att bespottaren

Det kokar! Det är verkligen förberett för en slutuppgörelse! Låt oss be Gud om hjälp, så att vi får se detta på rätt sätt och om möjligt kunna signalera. Är det nu tid att leka?

ser så anskrämlig ut, fastän det låter anskrämligt att vara en bespottare. Han kan vara riktigt charmant och vinnande. Men han hör inte och han finner inte. Om än han söker visdom så finner han den inte, för han söker den inte där den står att finna. Han söker inte den vishet som kommer ner ovanifrån och kan hjälpa oss att få begrepp om det profetiska ordet..

Vad är det vi möter i de kristna konferenserna runt om i landet? Sommaren 2006 är det fotbolls-VM i Tyskland. I Tyskland är prostitutionen praktiskt taget legaliserad. I samband med detta VM transporteras massor av människor - unga kvinnor, men även unga män,

som förslavas. Många av dem lockas med erbjudanden om något att göra. De blir praktiskt taget tillfångatagna. Det är ett riktigt slaveri. Därför skulle man kunna kalla fotbolls-VM för "Hor-VM". Det har erbjudits i kristna sommarkonferenser som närapå en programpunkt att titta på fotbolls-VM.

I första Tessalonikerbrevet talas om Jesu tillkommelse:

-Vad åter angår tid och stund härför, så är det icke behövt att därom skriva till eder, käre bröder. Ty I veten själva nog samt att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. Bäst de säga: »Allt står väl till, och ingen fara är på färde», då kommer plötsligt fördärv över dem, såsom födslovåndan över en havande kvinna, och de skola förvisso icke kunna fly undan. 1 Tess. 5:1-3.

I den här situationen får vi be Gud om hjälp. Rusa inte iväg. Genom stillhet och förtröstan blir vi starka. Men om Herren ger ett varningsord, så kan vi förmedla det.

I Stockholm marscherar vänster- och högerextremister. Nere i Nürnbererg marscherar nazisterna med hakkors och skanderar. På andra sidan står judar, medborgare från Israel och andra judiska människorötsorganisationer och demonstrerar mot ett besök: det var tal om att Irans president skulle komma hit, och det väckte väldiga demonstrationer. Man kan se en historisk parallell. VM 2006 och olympiska spelen 1936. den diktator som var på gång då, hade redan börjat tala om sitt politiska program vitt och brett. Västmakterna var undfallande. Den som nu är president i Iran för ett väldigt hätskt språk; antisemitiskt klart uttalat. Och västmakterna har velat få tumme med honom. Det han har sagt, låter verkligen som Hitler. I Guantanamo hänger sig tre fångar, som inte klarar av den tortyr tillvaron där innebär. Det kokar. Det är verkligen förberett för en slutuppgörelse. Låt oss be Gud om hjälp, så att vi får se detta på rätt sätt och om möjligt kunna signalera. Är det nu tid att leka? Som det heter, karaktäristiskt som Guds folk gjorde:

-Ej heller skolen I bliva avgudadyrkare, såsom somliga av dem blevo; så är ju skrivet: »Folket satte sig ned till att äta och dricka, och därpå stodo de upp till all leka.» (1 Kor. 10:7)

Var finns det någon som är vaksam? Någon väktare? Har vi förmågan att genomskåda spelet? Kan vi på ett sätt som är värdigt Gud vittna om Guds Rike och Herrens Jesu Kristi namn? Gud hjälpe oss.

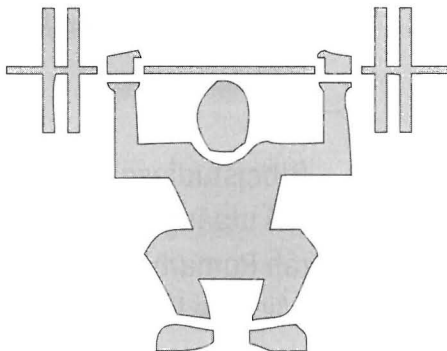
Idrottens Babylon

Forts. fr. sid. 23

ledare denna världens furste är. Men en frälst människa måste ha klart för sig vad idrotten har för en uppgift i världen. Det är häpnadsväckande, hur kortsynta många kristna äro, som inte ha klart för sig att idrottens huvuduppgift är att föra människor bort från Gud! Om dess offer sedan få en god portion kroppskultur på köpet, så är det också hela behållningen, de ha att vänta. Här skall icke ordas om alla dem, som få sina benpipor, muskler och organ förstörda för hela livet genom idrotten. Denna rörelse har ju också rätt många dödsoffer på sitt konto. Man måste häpna över, att det finns hela kristna sammanslutningar, som ha idrotten på sitt program. Detta är ju det största fattigdomsbevis man kan tänka sig! De ha naturligtvis aldrig smakat sötman av verklig gemenskap med Gud, och att vara avskild med kropp och själ för hans riks-sak på jorden. Om de hade gjort detta, skulle de ge idrotten på båten och löpa på den himmelska vädjobanan i stället för att löpa på världens kolstybb. (- - -)

Idrottens utövare kan ha all anledning att vara belåtna, ty idrotten Innehar mänsklighetens stora intresse och bevägenhet. Staten hjälper den med understöd för byggande av imponerande idrottsval-lar och idrottsbyggnader. Därtill har den också fått kyrkans välsignelse. Den står gärna till tjänst och håller idrottsguds-

tjänster åt dem, så ofta det är "av behovet påkallat". Man präglar i dessa skickelse-digra dagar termerna "idrottspräster" och "idrottspsalmer". Den som står utanför det hela, med sina begrepp oinfekterade av detta, han häpnar! (- - -)

Var någonstades i skriften har Gud bjudit de kristna att pruta av på sanningen, därför att motparten är i majoritet? Vi som kristna tro, att sanningen skall predikas rent och klart, hur stor den majoritet än är, som står emot sanningen. (- - -)

Böra inte alla, som ha tänkt sig till him-melen, dra blankt mot allt detta lismande i de religiösa lägren? Det är en stor fara för alla levande kristna, att i dessa dagar dragas med i det sorgliga virrvarr, som existerar på det andliga området. Alltför många kristna sälja sin övertygelse i vår tid. Ståndpunkter som man förut har ak-tat för dyrbara och varit villig att kämpa för, kastar man nu överbord, utan att ens urskulda sig. (- - -)

Så länge vi stå på sanningens och renhetens grund, äro vi starka. Det är ett

stort misstag att tro, att vi bli starkare ge-nom att förena oss med slentriankristna sammanslutningar i denna sista tid. De kristna ha aldrig varit starkare, än när de ha vågat stå för Gud allena och de bibliska sanningarna. Akta dig, min bro-der och syster! Det går lätt att bli lurad i denna yttersta tid! Den stora skökan har aktier i nästan alla företag på jorden, och där hon inte har några aktier, står hen-nes befullmäktigade agenter och köpslå natt och dag för att köpa in henne. Hen-nes omåttliga köpenskap få vi en liten inblick i, om vi läsa Upp.18:11-13. Där står bland annat, att hon köpte livegna och trälar. Bland sina livegna räknar hon idrottens anhängare över hela vår jord. Men hon är inte nöjd med detta. Hennes största önskan är, att så snart som möjligt ännu intimare sluta tillsamman kyrkan och idrotten. Sedan kommer inbjudan till övriga kristna. (- - -)

Det har till och med i dessa sista da-gar uppenbarat sig predikanter, som äro brottare och idrottsmän.

"Brottarpredikanter"...!!!

Legeringen är säkert gjord i någon trollverkstad i Babylon! Idrottens ba-belstorn reser sina gigantiska tinnar mot skyn i tidens aftonskymning och dess mörka skuggor lägga sig med ett förla-mande tryck över kristenheten. Den stora skökan ler ett moderligt leende, när hon ser många ljumma kristna skynda in i tornet.

Djävulen skrattar, så att till och med de onda andarna rysa!

Medaljens baksida

AKTUELL INFORMATION!

Text: Hans Lindelöw

Vad är det som väcker pro-
tester och motprotester när
det gäller Irans president,
Mahmoud Ahmadinejad?

Han har gjort klart antise-
mitiska uttalanden. Och en
insändare i en landsortstid-
ning räknade i början av året
upp tre av dem.

28 Oktober 2005: "Som
Ayatholla Khomeini sade
- Israel måste raderas ut
från kartan."

8 December 2005: "En del
europeiska länder envisas
med att säga att under andra
världskriget så brände Hitler
miljoner med judar och satte
dem i koncentrationsläger."

14 December 2005: "Idag
har de skapat en myt som
kallas Förintelsen och ställer
denna över Gud, religionerna
och profeterna."

Han förnekar alltså För-
intelsen. En kontroversiell
fråga i dagens EU. Men inte
mer kontroversiell än att EU:

s utrikespolitiske koordinator
i dagarna kunde bege sig till
Iran och försöka inleda en
mer vänskaplig dialog med
landet, p.g.a. ett förslag som
framarbetats av sex länder:
USA, Storbritannien, Frank-
rike, Tyskland, Ryssland och
Kina. Det handlar om Irans
program för utveckling av
kärnkraft.

Under OS i Berlin 1936 ut-
nyttjade **Adolf Hitler** tillfället
att imponera på omvärlden.

Han fick under de följande
åren till stånd ödesdigra ef-
tergifter för sin politik, och
sina krigsplaner. Vad är det
nu för krafter som strävar
efter att göra sig gällande - i
och omkring fotbolls-VM?

Detta VM, som framför
allt är en stor marknads-
plats, där olika klubbar har
sina salustånd. Mammon i
högsätet!

Vad vittnar alla de glada
ansiktena om? Medaljen har
onekligen en baksida.

**Maranataförsamlingen
i Stockholms
ordinarie mötestider:**

Tisd 12 Bibelstudium
Tisd 19 Bibelstudium
Lörd 18 Troendemöte
Sönd 11 Förkunnelse
Sönd 18 Väckelsemöte
Må, on-fr 12, to 19 - BÖN!

Talare & eventuella ändringar
kan du läsa om på hemsidan el-
ler Dagens Nyheters predikoturer.
Adress: Se Kontaktutan

Kommer snart!

**Rättfärdighet
från Gud**

Bibelstudieserie
med utgångspunkt
från Romarbrevet.
Av Arne Imsen

**Var med och stöd
utgivningen av
tidningen!**

**6 nr/år
Sprides fritt!**

Pg 495 46 24 -5

Väckelsemöten i Oslo Sentrum

9 - 13 augusti 2006

Ons - lör 19⁰⁰ • Sön 15⁰⁰ & 18⁰⁰

Pilgrimsfolket i Norge inbjuder till tältmöten.

Vittnen och sångare från Norge & Sverige medverkar.

Plats: Youngstorget, Oslo Sentrum **Tel:** (+47) 63 96 12 20

E-post: post@pilgrimsfolket.no **Hemsida:** www.pilgrimsfolket.no

Välkommen!

Menigheten Pilgrimsfolket

**VEKKELSES-
MØTER**

**HVER KVELD
KL 19.00**

SØND. KL 15.00 og 19.00

VELKOMMEN!

Jesus Leves

Väckelsesånger!

Utrusta dig med
Maranatafolkets sångbok.
684 andliga sånger.

**Hård
pärm
110:-**

Månadens CD

Fr.o.m. maj 2006 ges måna-
dens kassett ut som CD!

- **Förkunnelse**
- **Bibelstudier**
- **Väckelsemöten**
- **Radioprogram**

Meddela namn och adress
för prenumeration.
(Se Kontaktrutan)

Pris: 240:- / år

Böcker & musik

*Nedanstående böcker är, om inte an-
nat anges, utgivna på BMC-förlag.
Mer information finns på hemsidan.*

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Romarbrevet (ges ut under sommaren)
- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergåll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Stig Andreasson:

- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-)
(Elias förlag)

*(Stig Andreassons böcker finns
också på norska)*

C. H. Machintosh:

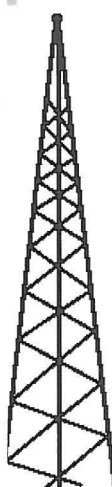
- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)
- ☐ De fem Moseböckerna (6 delar,
700:-) (båda: Timoteus förlag)

Igor Serov:

- ☐ Frälsning genom eld
(Finns också på litauiska)

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- **Väckelsesång**
- **Predikan & vittnesbörd**
- **Aktuell debatt**

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00
Lörd 15.00-16.00

Lyssna via internet:

Stockholm: www.narradio.se
Göteborg: www.gnf.nu

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter, Bäll-
stav. 100, Bromma, Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss
112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**OBS! Alla priser är
exklusive porto.**

Missionshotellet!

Budget 345:- (inkl. frukost)
Enkel 525:- (inkl. frukost)
Dubbel 695:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

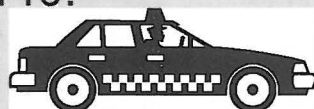
08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frälst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöv*
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.*

Musikkassetter 30:-/st

Musik-CD 90:-/st

Tro - verksam genom kärlek!

Appell av Gertrud Johansson

Allt beror på huruvida han har en tro som är verksam genom kärlek. (Gal. 5:6)
Allt beror på... O, vad viktigt då att vi tillägnar oss denna slags tro! Vi läser i Guds ord om män och kvinnor som genom tron vann seger, till exempel i Hebr. 11. Vad var det som var gemensamt för dem? Jo, det hade i deras hjärtan uppstått en kärlek till Gud i mötet med honom. De hade mött hans gudomliga kärleksflod och ett medvetande hade vaknat i dem, som fick allt annat att stå tillbaka för detta enda, att följa hans bud. Hans ord till dem blev ett obetvingligt måste.
Allt beror på... Allt, det vill säga, din eviga salighet, ditt liv på jorden, din tjänst för Gud, din frukt för evigheten, ditt förhållande till dina nära och kära; ja, allt hänger på om denna tro finns i ditt liv. Utan den kan du inte vinna dina närmaste. Utan den blir frukten i ditt liv snarare till fördärv än evigt bestående.

Utan den är frågan om du över huvud taget känner Jesus.

Jesus frågar Petrus: Älskar du mig? Nu går frågan till dig. Älskar du Jesus? Utifrån det bestäms ditt liv. Är det trældom eller kärleksgärningar? Utåt sett kan det se likadant ut, men det märks i tonen, i doften, i glädjen och utstrålningen. Den som älskar frågar inte: "Måste jag?"; utan ropar i stället: "Jag måste..." Kärleken är stark såsom döden, dess trängtan obetvinglig såsom dödsriket, dess glöd är såsom eldens glöd, en Herrens låga är den. (Höga V 8:6)

Se till att du får tag i denna tro som är verksam genom kärlek. Den kan bara erhållas i mötet med Jesus. Sök honom! Lär känna honom! Då blir han det avgörande i livets alla frågor. Vad vill han? Vad behagar honom? Hur kan jag komma så nära honom som möjligt?

Har du mött och lärt känna Jesus, blir du segervinnare även i vår svåra tid. Tidens strömningar kan då inte föra dig med sig. Då har du fått en förankring som håller.

"De största vatten förmår icke utsläcka kärleken, strömmar kunna icke fördränka den." (Höga V 8:7)

Uppmaningen lyder åter igen: Sök Jesus! *Allt beror av det.*